proleter devrimci

AYDINLIK

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

SAYI 39

20 NİSAN 1971

100 KURUŞ

V. İ. LENİN 101 YAŞINDA

Emperyalizmin Hakimiyetini Perçinleme Programı

2. Sayfada

Revizyonist Amaçlar İçin Revizyonist Bir Kongre

6. Sayfada

LENİN 101 YAŞINDA

4. Sayfada

Emperyalist Hakimiyeti

Proleter Devrimci AYDINLIK'ın geçen sayısında, Hükümet Programının «Dış Politika» ve «İç Politika» bölümlerini eleştirmiştik. Erim hükümetinin programının incelenmesine, bu sayımızda «İktisadi Tedbirler» bölümlerini ele alarak devam ediyoruz.

BASKI TEDBİRLERİNİN BAHANESİ: SAHTE — REFORMLAR

Erim hükümetinin programında, «asayişi ve güvenliği koruma, huzuru sağlama» şiarı altında getirilmek istenen baskı tedbirleri ve muhtemel Anayasa değişikliği, bir takım «reform» vaadlerine dayandırılmıştır. Yeni hükümet, dış politikada ABD emperyalizmine bağlılığı ve iç politikada artan zulüm ve sömürüyü, «reformlar» olarak sunduğu bir dizi tedbirle kabul ettirmek istiyor. Geniş halk yığınlarını ve kamuoyunu bu yolla susturmayı umuyor. Yeni hükümet bu çabasında da, programının neredeyse «sosyalizme geçiş programı» niteliğini taşıdığını iddia eden bir kısım reformcu burjuva yazarlarından destek görmektedir.

Hükümet programında yer alan iktisadi tedbirlerin sınıfsal niteliğini doğru kavramamız gerekir. Bu tedbirlerin işçi — köylü yığınlarının yararına olan hiçbir yanı yoktur. Bu tedbirler, emekçi halkımız üzerindeki sömürü ve baskıyı hafifletmeyi değil, bunu **daha düzenli ve daha ağır** bir şekilde sürdürmeyi amaçlamaktadır. Bu tedbirler, esas olarak, Türkiye'de ABD emperyalizminin en yakın işbirlikçisi olan tekelci büyük burjuvazinin taleplerini içermektedir. Dolayısıyla bu tedbirler, Hükümet Programının «Dış Politika» ve «İç Politika» bölümleriyle birliktle ele alındığında, **emperyalizmin Türkiye üzerindeki hâkimiyetini** perçinlemeye yönelmektedir.

Erim kabinesinin programında sözü edilen iktisadi tedbirlerin mihrak noktasını, «Yabancı Sermaye», «Bankacılık, Sigortacılık, Büyük Şirketler», «Sanayileşme Politikası», «Devlet Kesiminin Yeniden Düzenlenmesi», «Toprak ve Tarım Reformu» konularındaki bölümler teşkil etmektedir. Diğer bazı konular, örneğin «Eğitim Reformu», «Enerji ve Tabii Kaynaklar» ve «Ormanlar» bölümleri ikincil niteliktedir.

YABANCI SERMAYE, İŞBİRLİKCİ BÜYÜK BURJUVAZİ VE ORTAK PAZAR

Erim hükümetinin Ortak Pazar meselesini oldu bittiye getirmeye çalıştığına, geçen sayımızda işaret etmiştik (Bkz : «Hâkim Sınıfların Huzur Plânı», «Ortak Pazar Konusunda Yeni Oyunlar» bölümü). Hükümet programının yabancı sermaye ve sanayileşme politikası konusundaki hükümleri, Ortak Pazar politikasıyla ve hükümetin dayandığı tekelci sermaye gruplarının uluslararası plânda dayandığı güçlerle tam bir bütünlük halindedir.

Programda yabancı serameye konusunda şöyle denmektedir :

«Yabancı sermaye, başka yollarla sağlanamayan üstün teknoloji niteliğini taşıması; yurt içinde finanse edilemeyen çok büyük tesisler kurması; kurulacak kapasitenin Ortak Pazar ile rekabet edecek seviyede bulunması ve ihracata dönük olması ve, çoğunluk paylarının Türklere ait olması şartlarıyla desteklenecektir.»

İlk önce son maddeyi açıklayalım. «Çoğunluk paylarının Türklere ait olması», tamamen yabancı sermaye konusunda kamuoyunu uyutmak ve milliyetçi özlemleri tatmin etmek için uydurulmuş bir ifadedir. Yabancı sermaye, bu maddeyi, kâğıt üzerinde muhasebe oyunlarıyla ve hattâ çoğunluk paylarını kendi maaşlı memuru durumunda olan T.C. vatandaşlaına aitmiş gibi göstererek, kolaylıkla kendi pararına kullanabilir. Yabancı sermaye meselesi, hiçbir şekilde «çoğunluk paylarının Türklere ait olması» meselesi değildir. Yabancı sermaye meselesi, Türkiye ekonomisinin kilit sektörlerinin yabancı sermayenin tahakkümü altında bulunması, Türkiye içindeki işbirlikci burjuvazinin bu alanda kendine güclü bir dayanak bulması meselesidir. Türkiye'deki yabancı sermaye işletmelerinin emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi ortaklığı altında işletilmesi, hiçbir şekilde yabancı serameyeye karşı bir tutum olarak nitelendirilemez. Emperyalizme bağımlı bir ekonomide yabancı sermaye meselesini ancak bütün yabancı sermayenin, demokratik halk diktatörlüğü altında, kayıtsız şartsız millileştirilmesi (devletleştirilmesi) çözebilir.

Erim hükümetinin programındaki yabancı sermaye maddeleri, emperyalizmin Türkiye ekonomisinin kilit sektörleri üzerindeki hâkimiyetini tasfiye etmenin **tam tersine**, bu hâkimiyeti daha da güçlendirecek bir dâvet niteliğini taşımaktır. Bu maddeyle Erim hükümeti yabancı sermayeye, özellikle Amerikan sermayesine ve yine Avrupa'nın büyük kapitalist ülkelerine âdeta şöyle demektedir : Gelin, Türkiye ekonomisinin kilit sektörlerinde, ekonomimizde mevcut ucuz işgücünü kullanarak kârlı imalât yapacak olan çok büyük kapasiteli tesisler kurun. Ortak Pazar ile aramızda gümrük duvarları yakında hızla indirilecek ve ilerde tamamen kalkacak. Onun için, kuracağınız, bu büyük tesislerden Avrupa'nın çeşitli ülkelerine geniş ölçüde ihracat yapabilirsiniz. Özellikle Amerikan sermayesi, bu yolla, Türkiye üzerinden gümrüksüz olarak Avrupa'ya ihracat yapmış olur.

Hükümet programında «sanayileşme politikası» hakkında söylenilenler de bunu doğrulayacak şekildedir :

«... Bu sanayileşme süresince uygun bir süre sonunda fiyat ve kalite yönünden uluslararası rekabet gücüne sahip tesislerin kurulması... esastır.»

Görüldüğü gibi hükümet programının sanayileşme konusunda koyduğu önemli kıstas, özellikle uluslararası pazarlarla bütünleşmiş, Ortak Pazar'a yönelik büyük kapasiteli işletmelerin kurulmasıdır. Bu hedefler, Türkiye'de işbirlikçi burjuvazinin önde gelen temsilcilerinin ifade ettikleri taleplere tamamen uygundur. Meselâ, İstanbul Sanayi Odası Baskanı ve Koç Holding'in en önemli sözcülerinden Ertuğrul Soysal, şöyle diyor :

«... Türk ekonomisi ve endüstrisi o safhadadır ki, bundan sonra açık bir ekonomiye yönelmeyi göze aldığımıza, Ortak Pazar'da rekabet gücüne erişmeye mecbur olduğumuza göre Türkiye elindeki yatırım kaynaklarını hovardaca harcıyamaz... Her isteyene büfe açar gibi endüstri müsaadesi verilmemelidir... Sanayi kuruluş ve izinlerinde bundan sonra yerli katma değeri yüksek olan, büyük istihdam doğuracak sanayicilere ağırlık vermek gerekir...» (**Milliyet**, 21 Mart 1971)

TEKELCİ BURJUVAZİNİN SERMAYE PİYASASI

Bütün bunların yanısıra, Erim Hükümetinin programında büyük burjuvazinin hâkim olacağı bir sermaye piyasasının yaratılması öngörülmüştür. Programda şöyle denilmektedir :

«Bankacılık ve sigorta sisteminin geliştirilmesinde özkaynakların takviyesi, birleşmelerin teşviki (altını biz çizdik) hizmetlerin modernleştirilmesi ve hizmet maliyetlerinin ucuzlatılmasını sağlayıcı tedbirler alınacaktır.» (...) «Hisse senedi ve tahvillerin halka arzım, halka açık anonim şirketlerinin kuruluş ve işleyişini düzenleyecek ve bu konularda etkin bir denetimi mümkün kılacak mevzuat hazırlanacak, sermaye piyasasının gelişmesinde ve düzenli bir şekilde işlemesinde yeralacak diğer kuruluşların gelişmesini sağlayıcı tedbirler alınacaktır.»

Bütün bunlar, Erim Hükümetinin iktisadi politikasının Türkiye ekonomisinde tekelleşmelerin artmasına ve tekelci sermayenin ekonominin bütünü üzerindeki tahkkümünün artmasına çalışmak olacağını gösteriyor. Programın yayınlanmasından sonra bu iktisadi politika, örneğin İzmir Ticaret Odası tarafından, Türkiye İşverenler Konfederasyonu tarafından ve bizzat Vehbi Koç tarafından alkışlanmıştır.

YENİ DEVLET KAPİTALİZMİ POLİTİKASI

Bu iktisadi politikanın Türkiye'deki devlet kapitalizmi açısından yansıması ise, emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin devlet kapitalizmi üzerindeki hâkimiyetini daha da artırmayı, devlet kapitalizminin aracıları olan iktisadi devlet teşekküllerini büyük burjuvazinin doğrudan denetim altına sokmayı amaçlamaktadır. 21 Mart 1971 tarihinde Milliyet gazetesinde yayınlanan açık oturumda Ertuğrul Soysal şöyle diyor :

«İktisadi devlet teşekküllerini gerçekten bir reforma tâbi tutarak otonom kurumlar haline koymak, bakanlıkların kontrolundan kurtarmak gerekli... Bunların işletmecilik kurallarıyla, belki halkın da devletin de iştirakiyle çalışmalarını sağlamak için bir gün gecikilmemelidir.»

Erim Hükümetinin programı, işbirlikçi büyük burjuvazinin ve Koç Holding grubunun Ertuğrul Soysal'ın ağzından ifade ettiği bu talebi hemen hemen aynı kelimelerle dile getirmiştir :

«Kamu iktisadi teşebbüslerinin kârlılık ve verimlilik ilkelerine ve modern işletmecilik kurallarına uygun olarak çalışmaları esastır. Bu kuruluşların siyasi baskıdan uzak fakat etkin bir ekonomik ve mali denetim altında çalışmaları şartlarının hazırlanması önemlidir ...Aynı ve ilgili konularda çalışan teşebbüslerin holdingler halinde toplanmaları ve Devlet Yatırım Bankasının gerçek bir kalkınma bankası haline getirilmesi üzerinde ciddiyetle durulacaktır.»

Erim Hükümetinde en büyük nüfuz sahibi olan Koç Holding'in başkanı Vehbi Koç 10 Nisan Cumartesi günü yaptığı konuşmada hükümet programının bu maddelerini şu sözlerle desteklemiştir :

«Holdingler bünyesinde toplanmasına karar verilen iktisadi devlet kuruluşları, ayrı ayrı şirketler halinde idare edilmeli, idarecilerine kâr'dan teşvik primleri verilmelidir. İdareciler politik tesirlerden mutlaka kurtarılmalıdır. Holdingler doğrudan doğruya Başkanlığına bağlanmalıdır.»

Türkiye'de 1930'dan bu yana, devlet kapitalizmi hâkim sınıfların önemli bir baskı ve sömürü aracı olagelmiştir. 1954 den sonra, bizzat bu devlet kapitalizmi sayesinde doğan ve gelişen işbirlikçi özel kapitalizmin gitgide daha etkinlik kazandığını görüyoruz. Emperyalizmin dünya çapında derinleşen buhranına bağlı olarak, Türkiye'deki hâkim sınıflar da derin bir iktisadi buhranın pençesindedirler. Bunlar, tekelleşmenin arttırılması, ekonominin baskı ve zulüm kanunlarıyla «disiplin altına alınması», tekellerin hâkim olduğu bir sermaye piyasasının düzenlenmesi ve böylece tekellerin orta burjuvazi ve küçük burjuvazi üzerindeki tahakkümünün artırılması, devlet kapitalizminin işbirlikçi büyük burjuvazinin elinde daha etkin bir sömürü mekanizması haline getirilmesi gibi çarelerden medet ummaktadırlar. Bütün bu tedbirler dizisi Erim hükümetinin programında en belirgin ifadesini bulmuştur. Ancak, bu tedbirleri tekelci burjuvazinin «güçlülüğünün» delili olarak almak mümkün değildir. **Tam tersine**, emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin derinleşen buhranın ifadesi olan bu tedbirler, emekçi kitleler üzerindeki baskı ve sömürüyü daha da artırmaktan, emperyalizmin Türkiye ekonomisi üzerindeki hâkimiyetini perçinlemekten ve böylece, Türkiye'de üretici güçlerin gelişmesine daha da ağır zincirler vurmaktan başka bir sonuç vermeyecektir. Erim hükümetinin programında öngörülen «yabancı sermaye» ve «sanayileşme» politikalarını, bazı reformcu burjuva yazarlarının yaptığı gibi, «bağımsız bir kapitalist gelişmeye ve sanayileşmeye» yol açacak politikalar olarak değerlendirmek büyük bir yanlış olur. Genel olarak Erim hükümetinin programını, emperyalizmden soyutlanmış bir «sanayi burjuvazisinin» programı olarak düşünmek büyük bir yanlış olur. Erim hükümetinin programı, bütün unsurlarıyla **emperyalizmin en yakın işbirlikçisi** tekelci büyük burjuvazinin programıdır.

«DEVLETÇİLİK», «SANAYİLEŞME» VE DEVRİM

Erim hükümetinin programı hakkında yukarıda sözünü ettiğimiz yanlış görüşlerin yaygınlaşmasında, Türkiye'de devletçilik ve sanayileşme hakkında y a n l ı ş reformcu tahlillerin yapılması önemli bir yer tutmaktadır. Türkiye'de devletçilik ve sanayileşme, sınıf temelinden kopuk olarak devrimci bir program gibi görülemez. Devletçilik ne zaman devrimci bir programdır? İşçi sınıfının önderliğindeki demokratik halk diktatörlüğü tarafından, kapitalizmi tasfiye etmek ve sosyalist ekonomiyi kurmak amacıyla kullanıldığı zaman. Sanayileşme ne zaman devrimci bir şiardır? İşçi sınıfının önderliğindeki demokratik halk diktatörlüğü tarafından emperyalizme bağımlılığın ve genel ekonomik geriliğin bütün maddi temellerini yoketmek amacıyla uygulandığı zaman. Bu anlamlarının dışında devletçilik ve sanayileşme, Türkiye'de ve bütün dünyada esas olarak reformcu burjuvazinin talep ve şiarları olarak görülmektedir. Son yarım yüzyılın tarihi millî burjuvazinin uygulamaya giriştiği devletçiliğin ve sanayileşme çabasının eninde sonunda emperyalizmin hâkimiyetine dönüştüğünü göstermiştir. Devletçilik ve sanayileşme, orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin bir reform talebi olabildiği gibi, belli şartlar altında, işbirlikçi büyük burjuvazinin hâkimiyetini derinleştirmeyi amaçlayan programların da kisvesi olabilmektedir. Bu nokta çok önemlidir, çünkü bugün Erim hükümetiyle yeni bir iktidar denemesine girmiş bulunan Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi büyük burjuvazi, «Reformlar», «Devletçilik», «Sanayileşme» gibi şiarlarla orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin reform taleplerini kendi yararına yönlendirmeyi ummaktadır. Türkiye'de hâkim sınıflar içindeki çelişmelerin derinleşmesi karşısında, emperyalizmin en yakın işbirlikçisi büyük burjuvazi, gerek siyasi gerekse iktisadi düzeyde, hem kendi yakın müttefikleri olan toprak ağalarına karşı, hem de orta burjuvaziye ve küçük burjuvaziye karşı, onların nüfuzunu zayıflatıcı ve onları kendine daha sıkı bir şekilde bağlayıcı bazı uygulamalara gitmek zorunda kalmıştır.

İŞBİRLİKÇİ BURJUVAZİNİN HÂKİMİYET ÇABASI

Türkiye'de halkın devrimci mücadelesinin gelişmesi ve hâkim sınıfların iktisadi ve siyasi buhranının derinleşmesi karşısında, işbirlikçi büyük burjuvazinin «kutsal ittifak» ve «milli birlik» şiarlarıyla yeni bir iktidar tecrübesine giriştiğini görüyoruz. Bu yolda ilk siyasi adımlar, Cumhuriyet Halk Partisi içinde büyük burjuvazinin menfaatlerini savunan ve gerici parlamentarizm yoluyla orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin reformcu temsilcilerini kendi politikasına tâbi kılan İsmet İnönü tarafından atılmıştı. Mart ayının başında İsmet İnönü şöyle diyordu :

«Bugün, devlet ve milletimiz büyük ölçüde varlık meseleleri karşısındadır. Yani, devletin dengesine ve temeline dayanan tehlikeler karşısındadır... Memleket idaresinin devlet ve millet varlığından sorumlu olduğu kadar, kendimizi devlet ve millet varlığından sorumlu saymaktayız... Bugün iktidarla uğraşılıyor, hep beraber uğraşıyoruz. Fakat bilesiniz ki, gerçekte siyasete heves eden yenilerin gözünde en büyük sakıncalı duvar... Cumhuriyet Halk Partisidir... Başlıbaşına devleti kökünden itham edip, ona karşı silâh kullanma hakkını iddia edemezsin.» (Ulus, 8 Mart 1971)

İnönü'nün hâkim sınıflar iktidarının bütünlüğünü ve devamlılığını korumayı amaçlayan bu konusması ertesi gün tekelci burjuvazinin sözde reformcu görünümlü ideologlarından Abdi İpekçi tarafın şu sekilde alkışlanmıştı :

«... Bu karışık ortamı, iktidarı yıpratmak, onun işini güçleştirmek amacıyla kullanmanın giderek rejimin tehlikeye düşürülmesiyle sonuclanabileceği düşünülebilir... İnönü üstüste yaptığı konusmalarla bugünkü koşullarda meselenin iktidarı devirmekten çok, rejimi korumak açısından ele alınması gerektiğini belirtmiş, partisinin buna göre vaziyet almasını istemiştir.» (Milliyet, 9 Mart 1971)

Bu siyasi görüş, 12 Mart muhtırasından sonra en gerici mihrakın ve çeşitli hâkim sınıf partilerinin izledikleri politikanın esaslarını kapsamaktadır. İşbirlikçi büyük burjuvazinin «milli birlik» şiarına, hükümet programından ve bu sınıfın bazı önde gelen temsilcilerinin ağzından bazı örnekler verelim :

«Bu programın uygulanabilmesi ve getireceğimiz reformların ulusal kalkınmamıza katkıda bulunabilmesi, ulusal çıkarlara hizmet arzusuyla dolu ve millî egemenliğin temsilcisi yüce meclislerin hükümetimize güvenerek ve inanarak destek olmasıyla mümkün ve başarılı olabilecektir.» (...) «İçine girdiğimiz dönem, Türkiye'yi ileriye götürmek isteyen bütün güçlerin ulusal kalkınma savaşına katkıda bulunmalarına fırsat veren bir sınav dönemidir.»

Vehbi Koç 10 Nisan günü hükümet programından aktardığımız bu sözleri, şu şekilde tekrarladı : «Bu zor şartları yenmenin tek çaresi, politikacısından işçisine kadar herkesin küçük hesapları bir tarafa bırakarak memleket sorunlarının üzerine beraberce yürümesiyle mümkündür. **Aksi halde demokratik hukuk devleti bütün hukuki ve sosyal temelleriyle yıkılacaktır. O zaman ne işçinin grev hakkı kalacak, ne de hür teşebbüs düzeni yasayacaktır» (Milliyet**, 10.4.1971). Vehbi Koç konuşmasını şu sözlerler tamamlamıştır : **«Hür teşebbüs nizamının devamlılığı için** tesirli olacak bütün teşebbüsleri desteklemeliyiz.»

Bazı reformcu burjuvazi yazarları, Erim hükümetini «ilerici» sayıyorlar ve gerici parlamentoya karşı bu hükümetin desteklenmesi gerektiğini iddia ediyorlar. Erim hükümetinin «milli birlik» şiarının parlamento içinde nasıl yankı bulduğuna bazı örnekler verelim :

«Böyle bir hükümetin meclislerce güvenoyundan mahrum edilerek memleketin maceraya girmesi, büyük bir siyasi

Perçinleme Programı

ıata olur. Biz bu maddeleri etraflıca görüştükten sonra, parti mülâhazasıyla değil memleket mülâhazasıyla, partilerüstü, devletin ve milletin maceralardan kurtulması mülâhazasıyla Nihat Erim hükümetine müspet oy vermeyi karara bağlamış bulunuyoruz.» (İsmet İnönü, 54.1971).

«Yurdun ve hür düzenin selâmeti için T.B.M.M. de hükümetin başarısına yardımcı olmalıdır. (Turhan Feyzioğlu, 5.4.1971).

«... Bütün siyasî partilerin öncelikle bir güçbirliği ve müşterek anlayış içinde bu meseleye eğilmesi halisane dileğimizdir... Vatanımızı ve milletimizi her türlü badireden ve musibetten korumak için aklı selim yolunda ve engin vatanperverlik duygusu içinde anayasa değişikliğine varan her çeşit tedbirin alınmasında destekçi ve kararlı olduğumuzu belirtmek isterim.» (A.P. sözcüsü Orhan Dengiz, 5.4. 1971.)

«Türkiye devleti, bir devamlılık içindedir, hükümetler değişir ama devlet devam eder... İşbirliği yapacağım iki yerim var : Biri sayın Cumhurbaşkanı, öbürü de T.B.M.M.'dir.» (Nihat Erim, 5.4.1971).

«...Memleketin huzur ve istikrarının sağlanması, devlet ve rejimi temelinden yıkmaya yönelmiş teşebbüs ve hareketlerin karşısına milletin parlmentonun ve bütün devlet müeseselerinin birlikte çıkma imkânının gerçekleştirilmesi ümit ve temennisiyle... yeni hükümete güvenoyu verilmesine karar verilmiştir.» (A.P. Millet Meclisi Grubu Bildirisi, 6.4.1971).

İzmir Ticaret Odası yönetim kurulu ise 5.4.1971 günü yayınladığı bildiride şöyle demiştir : «Yeni hükümet programını, dayandığı ilkeler ve vaad ettiği reformlar yönünden benimsememeye ve desteklememeye sanıyoruz ki imkân yoktur. Program, bütün ile yeni teknokrat ekibin iyi ve yeterli olduğu konusundaki düşüncelerimizi kuvvetlendirmiştir. Bu nedenlerle, hükümet programının bir an önce parlamentonun geniş desteğini ve onarını alarak yürürlüğe konmasını içtenlikle diliyoruz.»

PARLAMENTODAKİ MUHALEFET

İşbirlikçi büyük burjuvazi, «millî birlik» şiarıyla ve Erim hükümetinin iktisadi programıyla, çeşitli hâkim sınıf zümre ve partilerini tamamen kendine bağlamayı ve böylece sömürücü sınıflar içindeki çelişmeleri örtbas etmeyi başarabilecek midir? Yukarıda aktardığımız bütün «dayanışma ve güçbirliği» vaadlerine rağmen, Amerikan emperyalizmi ve tekelci büyük burjuvazi bunu hiç bir zaman başaramayacaklardır. A.P. iktidarı gibi Erim iktidarı da herşeyden önce geniş işçi — köylü yığınlarının gelişen mücadelesiyle şimdiden karşı karşıyadır. Bunun yanısıra, işbirlikçi büyük burjuvazinin tahakküm politikası ve yeni iktidar formülü C.H.P.'yi de karıştırmış, C.H.P. içindeki orta ve küçük burjuvazinin muhalefetiyle karşılaşmıştır. Bugün gerici parlamentarizme bağlılık, Ecevit hareketiyle İnönü arasında belli ölçülerde bir uzlaşma yaratmış olmasına rağmen, C.H.P. içindeki bu çatışma daha da şiddetlenecektir. Ecevit'in hükümet programını «en başta yabancı kapitalist ülkeleri, NATO'yu, Ortak Pazarı tatmin amacıyla», «yerli ve yabancı, fakat özellikle yabancı iş çevrelerini tatmin amacıyla» hazırlanan bir program olarak nitelendirmesi hâkim sınıfların ideologlarını kızdırmıştır. Metin Toker ve Abdi İpekçi bir yandan Demirel'in «serinkanlı, gerçekçi» tutumunu överken, öte yandan Ecevit'in tutumundan ötürü duydukları hayal kırıklığını belirtmişlerdir.

Hâkim sınıf partileri içinde Erim hükümetine karşı çıkan bir diğer güç, Demokratik Parti'dir. Proleter Devrimci AYDINLIK'ta, A.P. içinde gelişen çatlamalardan doğan Demokratik Parti'nin, esas olarak toprak ağalarına, taşra eşrafına, spekülasyoncu ve vurguncu unsurlara dayanan sınıf niteliğine daha önce işaret etmiştik. Ülke sathında en geniş ölçüde yayılmış bulunan toprak ağalarının emekçi yığınları oy deposu olarak kullanabildikleri için, siyasî nüfuzlarının gerici parlamentarizm yoluyla ifade bulduğunu, Demokratik Parti'nin de bu yüzden gerici parlamentarizme en sıkı şekilde bağlı olduğunu belirtmiştir. Bir diğer tahlilimizde, spekülasyoncu unsurları ve taşra eşrafını vergilendirerek baskı altına alma çabasına girişen Demirel hükümetinin tarım kesimine ve toprak ağalarına el uzatmaya cesaret edemediğini, gerici parlamentarizm içinde sürdürlen denge yüzünden spekülasyoncu unsurları bile tasfiye edemeyeceğini belirtmiştik. İşbirlikçi büyük burjuvazinin yalnızca gerici parlamentarizm çerçevesi içinde kaldığı sürece, ortaklarıyla arasında ki çelişmeleri kendi yararına çözmek teşebbüsünü fazla ileriye götürmeyeceğini, bundan ötürü gerici parlamentarist denge rejiminin dışına çıkmak zorunda olduğunu belirtmiştik. Erim hükümetinin kuruluşu, programı, parlamentoda sağladığı destek ve yine parlamentoda ona karşı çıkan unsurlar, bu tahlilin doğruluğunu kanıtlamaktadır. Erim hükümeti ile parlamento arasında çeşitli çelişmeler mevcuttur. Ancak bu çelişmelerin kaynağı Erim hükümetinin «ilerici» ve parlamentonun gerici olması değildir. Bu çelişmelerin kaynağı işbirlikçi büyük burjuvazinin Erim iktidarı formülüyle emperyalizmin tahakkümünü perçinleme çabasına karşı parlamento içinde gerek orta burjuvaziden ve küçük burjuvaziden, gerekse toprak ağalarından, taşra eşrafından ve vurguncu unsurlardan gelen bir muhalefetin bulunmasıdır. Erim hükümetinin «toprak reformu ve tarım reformu» konusundaki görüşlerini ele alarak, işbirlikçi büyük burjuvaziyle toprak ağaları arasında da bir çelişmenin varolduğunu daha iyi kavrayabilir, bu çelişmenin ne gibi tedbirlerle çözümlenmek istendiğini ve hâkim sınıfların buhranını nasıl derinleştireceğini daha açık bir şekilde görebiliriz.

İŞBİRLİKÇİ BÜYÜK BURJUVAZİ TARIMDA KAPİTALİZMİ GELİŞTİREBİLİR Mİ?

Erim hükümetinin programındaki «toprak ve tarım reformu» bölümü, bu hükümetin «devrimci» ilân edilmesinde önemli bir rol oynamaktadır. Emperyalizm tarafından sömürülen ülkemizde millî demokratik devrimin özü, toprak devrimidir. Toprak devrimi proletarya partisinin önderliğindeki yoksul ve topraksız köylülerin **siyasî iktidarı parça parça ele geçirme mücadelesi içinde** her bölgede mevcut toprağı aralarında paylaşmaları demektir. Köylük bölgelerde proleterya partisinin önderliğinde siyasî iktidar mücadelesi olmaksızın toprak ağalarının siyasî nüfuzu kırılamaz ve yoksul ve topraksız köylüler üzerindeki sömürü ve baskı kırılamaz. Bundan dolayı, demokratik halk diktatörlüğü mücadelesinin dışında ve şu veya bu burjuva iktidarı tarafından yapılacak «toprak reformları» hiç bir zaman feodal ve yarı — feodal kalıntıları önemli ölçüde tasfiye edemez. Yine bundan dolayı, bu tip «toprak reformları» zengin köylülük ve büyük kapitalist çiftçilik lehine, yani tarımda **kapitalizm** lehine gelişmelere yol açarlar. Feodal ve yarı — feodal ilişkilerin sınırlı ölçüde geriletilmesi, yoksul ve topraksız köylülerin ve orta köylülerin durumunun iyileşmesini değil, kapitalist unsurların nisbeten güçlenmesini doğurur. Bundan ötürü bu tip «toprak reformları» hiç bir zaman sosyalizme doğru bir gelişmenin maddi temellerini yaratamazlar.

1960 sonrası sınırlı özgürlükler ortamında, toprak reformu konusunda bu reformcu burjuva düşünüşü yaygınlaşmıştır. Toprak reformunu siyasî iktidar mücadelesinin dışında ve sosyalizmin maddî önşartlarının yaratılması meselesinin dışında ele alan reformcu burjuva yazarları, şimdi Erim hükümetinin programındaki «toprak ve tarım reformu» nu da «ilerici» ilân etmektedirler. Oysa bu «toprak ve tarım reformu», bir reformcu burjuva anlayışının bile ürünü değildir. Erim hükümetinin «toprak ve tarım reformu», doğrudan doğruya Amerikan emperyalizminin Formoza'da ve Güney Vietnam'da uyguladığı cinsten bir «toprak reformu» dur. Bu «toprak reformu», esas olarak emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin köylük bölgelerdeki hâkimiyetini güçlendirmeyi amaçlamaktadır. Köylük bölgelerdeki zengin köylülüğü ve büyük kapitalist çiftçileri emperyalizme daha sıkı bir şekilde bağlamayı ve **bu amaçla** kapitalist ilişkileri belli ölçülerde geliştirmeyi hedef almaktadır. Erim hükümetinin toprak ağalarıyla çelişmesi de, işte bu noktada toplanmaktadır.

İŞBİRLİKÇİ BURJUVAZİNİN GÖRÜŞLERİ

Hükümet programındaki «toprak ve tarım reformu» bölümünde üç nokta derhal dikkati çekiyor : Birincisi, bir bütün olarak bu bölüm son derece muğlaktır. İkincisi, «toprak dağıtımı» meselesi, toprak ağalarını en az rahatsız edecek şekilde ve yine son derece muğlak bir ifadeyle bir «ön tedbirler kanunu» na ve «tapu ve kadastro çalışmaları» na bağlı kılınmıştır. Üçüncüsü, Amerikan emperyalizminin «tarım reformu» şiarıyla yaydığı, Hindistan ve İran gibi yerlerde toprak ağalığını daha da ağırlaştırmak, feodal ve yarı — feodal batımlılık ilişkileriyle modern teknolojiyi belli ölçülerde bağdaştırmak için «Yeşil Devrim» adı altında uyguladığı tedbirler dizisi bu programda ön plândadır.

Bu, işbirlikçi büyük burjuvazinin temsilcilerinin taleplerine tamamen uygundur. İstanbul Sanayi Odası Başkanı Ertuğrul Soysal şöyle diyor :

«Toprak reformu ile tarımda randımanı arttırma meselesi bizi derinden ilgilendiriyor... Bu hamle, mevcudu etrafa dağıtma değil; toprağı yeni teknoloji ile fazla randımana itme çabasıyla beraber yürütülmelidir... Tarıma modern yoğun işletmeciliği teknolojiyi soymazsak, randıman alamayız.» (Milliyet, 21 Mart 1971).

Türkiye Ziraat Odaları Genel Başkanı Fahrettin Karacabey 31 Mart 1971 günü verdiği yazılı demeçte şöyle demiştir :

«Mücerret toprağı az çiftçiye toprak vermekle bu büyük davanın halledilebileceği kanısında değiliz... Ancak bu ziraatte prodüktivite ve rantabilite gibi özellikler ile tarımın bazı faktörlerinin bir araya gelmesiyle mümkündür... Yalnız toprak dağıtımı beklenilen fayda ve sonucu asla sağlamayacaktır.»

Yine 31 Mart günü, İstanbul işbirlikçi burjuvazinin temsilcisi Tarım Bakanı Orhan Dikmen şöyle demiştir :

«Kanaatimce toprak ve tarım reformu bir bütündür... Aksi halde eksik ve tesirsiz kalmaya mahkûmdur... Görüldüğü gibi Anayasa toprak dağıtımından değil, fakat topraksız olan veya yeter toprağı bulunmayan çiftçiye toprak temininden bahsetmektedir... Çiftçiye dağıtılan veya birleştirilen, bütünleştirilen arazinin, ziraî istihsalin artması sonucunu verecek şekilde işlenmesi imkânlarının da yaratılması lâzımdır.»

Aynı görüşler, Başbakan Yardımcısı «teknokrat» Attilâ Karaosmanoğlu'nun 13 Nisan 1971 tarihli basın toplantısında da aynen yansıtılmıştır. Ve bütün bu görüşlerin özü, yoksul ve topraksız köylülerin ve orta köylülerin yararına olan en ufak bir toprak dağıtımının yapılmıyacağıdır.

Erim hükümetinin programında «bu konuda başka ülkelerdeki başarılı reform denemelerden» (bunların hangi denemeler olduğunu yukarıda saymıştık) yararlanılacağı belirtildikten sonra, «toprak reformu ön tedbirler kanunu» nun toprak sahipliğine muğlak bir azami sınır koyacağı söylenmektedir. Demek ki bu uygulamada bir ailenin sahip olmadan işletebileceği toprak miktarı sınırlı tutulmayacaktır. Burada açıkça büyük toprak sahiplerine şöyle denmektedir : Sahip olabileceğiniz toprak miktarını görünüşte sınırlayacağız. Siz lütfen tedbirlerinizi alın, yani toprağınızı akrabalarınızın vb. üzerine göstermeye hazırlanın; biz sizin bu toprakları sahip değilmiş gibi işletmenizi de mümkün kılacağız. Üstelik köylük bölgelerde gerçek durumu tesbit etmek için de, elbette size ve tapu ve kadastro çalışmalarına başvuracağız. Onun için fazla telâşlanmanıza lüzum yoktur.

Erim 5 Nisan günü bütün bunların üzerine şu açık ifadeyi de eklemek ihtiyacını duymuştur : **«Sayın İnönü... çok haklı olarak partilerin kimisinin toprak reformu kimisinin de tarım reformu üzerinde durduklarını ve fakat muhteva itibarıyla aşağı yukarı her ikisinin de... aynı şeyleri kastettiğini... söylediler... Biz toprak reformu ve tarım reformu sözlerini birbirinin müteradifi** (eş anlamda) **olarak kullandık. Türkiye'de dağıtılabilecek durumda olan toprakları vatandaşa dağıtmakla tarım meselesi hallolacak, toprak meselesi hallolacak, böyle bir hayal peşinde değiliz.»**

Bütün bu teminatlara rağmen, bir «tarım reformu» nun sözünün edilmesi bile toprak ağalarını ve onların siyasî temsilcilerini korkutmakta ve işbirlikçi büyük burjuvazi ile aralarındaki çelişmeyi derinleştirmektedir. İşbirlikçi büyük burjuvazinin bu konudaki tedbirleri içinde, tarım alanından sanayi alanına önemli fonların aktarılmasını sağlayacak bir tarım vergisinin önemli yer tuttuğu anlaşılıyor. Şimdiye kadar gerici parlamentarizm çerçevesi içinde bu alana el atamayan işbirlikçi büyük burjuvazi, Erim hükümeti vasıtasıyla ve artık diğer vergi kaynaklarının hemen tamamen tükenmesinin yarattığı sıkıntıyla nihayet bu yönde korkak bazı adımlar atmıştır. Toprakağalarının ve taşra eşrafının siyasî temsilcilerinin Erim hükümetine muhalefeti bu nedenle kolay kolay örtbas edilemeyecektir. Beri yandan, önümüzdeki dönemde bir toprak reformunun sözünün edilmesi bile, yoksul ve topraksız köylülerin şiddetli toprak özlemini bir kat daha artıracak ve emekçi yığınların kısa zamanda hâkim sınıfların yeni iktidar formülüyle en sert bir şekilde karşı karşıya gelmesini hızlandıracaktır.

BÜTÜN GERİCİ İKTİDARLAR MUTLAKA YIKILACAKTIR!

Erim hükümetinin programındaki diğer iktisadî tedbirler, yukarıda saydığımız esas noktalara göre, ikincil niteliktedir ve bu esas noktaların yarattığı çerçeve içinde değerlendirilmelidir. Meselâ, eğitim sisteminin büyük sanayinin kalifiye işgücü ihtiyacına göre ve Ertuğrul Soysal gibi ideologların talepleri doğrultusunda yeniden düzenlenmesi öngörülmüştür. Bu konuda «eğitim birliği» nin sağlanacağı iddiaları lâftan ibaret kalmaktadır. Programda «enerji ve tabiî kaynaklar» bölümünde sayılan devletleştirmeler ise son derece sınırlı niteliktedir. Bir bütün olarak petrol konusundaki tedbirler yalnızca ana depo satış işlerinin devletleştirilmesinden ibaret kalmaktadır ve bu, Özer Derbil'in ve İhsan Topaloğlu'nun da içinde önemli bir rol oynadıkları «Millî Petrol» tartışmasında ileri sürülen taleplerin çok gerisindedir. Türkiye İşverenler Konfederasyonu genel başkanı açıkça şöyle demiştir : «Erim programındaki devletleştirme, özel sektörü rahatsız edecek mahiyette değildir.» Ertuğrul Soysal daha da ileri giderek, şöyle diyor : «Sanayide devletin fonksiyonları ele alınmalıdır. Karma ekonomi içinde devlet önemli bir üretim gücüne sahiptir. Bunu özel sektör inkâr etmez. Kardeşçe kol kola çalışmayı savunur. Devlet altyapıya bütün gücüyle yönelmelidir ve ağır sanayiyle madenleri devlet işletmelidir.» (Milliyet, 21.3.1971). Ertuğrul Soysal'ın bu sözleri, Erim hükümetinin devletçiliğinin sınıfsal niteliğini açıklamakta ve reformcu hayallere ağır bir darbe indirmektedir.

Mart ayının başında Ertuğrul Soysal piyasanın yeni vergilere tahammülü olmadığını, oto — montaj sanayiinin ağır darbeler yemiş olduğunu ve bunların onarılması gerektiğini belirtmişti. Cumhuriyet, 1.3.1971) Ertuğrul Soysal'ın bağlı bulunduğu Koç Holding'in başı Vehbi Koç, Akbank grubunun geniş ölçüde nüfuzu altında olan A.P. iktidarının yıkılışını ve Erim hükümetinin programını şimdi şu sözlerle alkışlıyor :

«Yeni hükümetin programında memleketin büyük meselelerine gerçekçi teşhisler konmuştur. Programın batıya dönük ve demokrasi rejimine dayalı bir felsefeye sadık kalınarak hazırlanmış olması, iş hayatına ve piyasaya ferahlık getirmiştir.» (Milliyet, 10.4.1970).

Büyük burjuvazinin bütün bu hayalleri ve çabaları boşa çıkacaktır. Türkiye'de gerek sömürücü sınıflarla halk arasında, gerekse hâkim sınıfların kendi aralarındaki çelişmeler hızla derinleşmektedir. Erim hükümeti daha şimdiden geniş ölçüde bu çelişmelerle karşı karşıyadır. Amerikancı A.P. iktidarı gibi, Amerikancı Erim iktidarı da diken üzerine oturmuştur. Bu iktidarın sahte reformcu maskesini yırtıp atacak, A.P. iktidarının ipliğini pazara çıkardığı gibi bu iktidarı da çökertecek olan gücü, devrimci halk kitleleridir. Hâkim sınıfların bütün iktidar formüllerini yerle bir edecek ve Türkiye'nin kaderini değiştirecek olan muazzam güç, proletarya partisinin önderliğinde, Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesiyle silâhlanmış devrimci halk kitleleridir.

LENİN 101

> *"Leninizm, emperyalizm ve proletarya devrimi çağının marksizmidir. Daha kesin bir ifadeyle, leninizm, genel olarak proletarya devriminin teori ve taktiği, özel olarak proletarya diktatörlüğünün teori ve taktiğidir.,,*
>
> **STALİN**

22 Nisan 1971, uluslararası proletarya hareketinin yüce önderi, dünya proletaryasının ve ezilen halkların büyük öğretmeni Lenin'in 101. doğum yıldönümüdür. Lenin'in her doğum yıldönümü, bütün Marksist — Leninistler için, emperyalizme, modern revizyonizme ve tüm gericiliğe karşı mücadeleyi amansızlaştırmak için bir çağrıdır. Lenin'i anmanın tek yolu, onun devrimci öğretilerine sıkı sıkıya sarılmak, onun öğretilerinin rehberliğinde devrim yolunda ilerlemektir.

Lenin'in doğumundan bir yıl sonra, kahraman Paris işçileri, Paris Komünü'nü yarattılar. Bu, proletaryanın burjuva devlet cihazını parçalamak ve proletarya diktatörlüğünü kurmak yolunda ilk teşebbüsü ve ilk tecrübesiydi. İçinde bulunduğumuz, yıl aynı zamanda Paris Komünü devriminin 100. yıldönümüdür.

Bilimsel sosyalizmin kurucuları Marx ve Engels, Paris Komünü devriminin tecrübesi ışığında Marksizmin en temel teorisinin, devlet ve proletarya diktatörlüğü teorisinin esaslarını ortaya koydular. İşçi sınıfının burjuva devlet cihazını ele geçirip onu kendi amaçları için kullanamıyacağını, proletaryanın devrim yoluyla burjuva devlet cihazını parçalayıp yerine proletarya devletini, proletarya diktatörlüğünü koymak zorunda olduğunu açıkladılar. Proletarya diktatörlüğünün birinci şartının, proletarya ordusu olduğunu, proletaryanın kurtuluşunun ancak savaş alanında kazanılabileceğini gösterdiler.

PARİS KOMÜNÜ'NÜN TECRÜBESİ

Paris Komünü'nün tecrübesi bütün dünya proletaryasına, sınıf mücadelesinin zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne götüreceğini; proletaryanın ancak **devrim** yoluyla iktidara gelebileceğini ispatladı. Komün'ün yenilgisi, devrimci teori üzerine inşa olunmuş ve sınıf mücadelesinin ateşi içinde çelikleşmiş bir öncü parti olmaksızın proletarya devriminin ve proletarya diktatörlüğünün asla zafer kazanamıyacağını gösterdi. Bu Paris Komünü'nden çıkan en büyük ders oldu.

Marx ve Engels'ten sonra Lenin, Marksizmi devraldı ve onu Rusya'daki Büyük Ekim Devrimi'nin tecrübeleri ışığında her alanda geliştirdi. İkinci Enternasyonal oportünizmine ve revizyonizmine karşı amansızca mücadele etti. Marksist devlet teorisini, devrim teorisini ve proletarya diktatörlüğü teorisini savundu, korudu ve geliştirdi. Proletarya partisinin ideolojik, örgütsel, teorik ve politik temellerini ortaya koyarak Rusya'daki devrimci mücadelenin ateşi içinde şanlı Bolşevik Partisini inşa etti, işçi sınıfına ve emekçi halka önderlik ederek, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'ni zafere ulaştırdı Ve dünyada ilk proletarya diktatörlüğü devletini kurdu. Lenin'in bütün bu temel konulardaki katkıları, Marksizmi yeni bir aşamaya, Leninizm aşamasına yükseltti. Stalin'in belirttiği gibi : «Leninizm, emperyalizm ve proletarya devrimi çağının Marksizmidir.»

Lenin, Kremlin deki bürosunda

Lenin'in ölümünden sonra Stalin, Leninizmi devraldı, ilk proletarya devletini iç ve dış düşmanlara karşı savundu. Sosyalizmin inşasında ve sosyalist anayurdun faşist saldırganlara karşı savunulmasında Sovyet halkına önderlik etti. Yaşadığı müddetçe, Sovyetler Birliği'nde ve bütün dünyada Leninizmin şanlı bayrağını dalgalandırdı.

MARKSİZM — LENİNİZM VE MODERN REVİZYONİZM

Stalin'in ölümünden sonra iktidarı ele geçiren Kruşçev revizyonistleri, Ekim Devrimi'nin büyük tarihî tecrübesini ve Lenin'in öğretisini her alanda tahrif etmeye giriştiler. Stalin'e alçakça küfrederek gerçekte Leninizm'e saldırdılar. Büyük Sosyalist Sovyet Cumhuriyeti'ni kapitalist bir ülke haline getirme yolunda, Amerikan emperyalizmiyle işbirliği ve dünya halklarının mücadelesine düşmanlık yolunda adım adım ilerlediler. Bugün sosyalist Sovyetler Birliğini sosyal — emperyalist bir ülke haline, proletarya diktatörlüğünü burjuvazinin faşist diktatörlüğü haline, Lenin'in şanlı Bolşevik Partisi'ni bir burjuva partisi haline dönüştürdüler.

Kruşçev'ci revizyonist kliğin ihanet plânlarında kaışılarına iki büyük engel dikildi. Çin Komünist Partisi ve onun büyük önderi Başkan Mao, Arnavutluk Emek Partisi ve onun büyük önderi Enver Hoca, Kruşçevci revizyonist hainlere amansızca karşı koydular, Stalin'i ve onun şahsında Marksizm — Leninizm'i savundular. Revizyonistlerin Leninizme, Sovyet halkına ve dünya halkları na ihanetlerini teşhir ettiler. Proletarya devrimi davasını ve Marksiz m Leninizmin ilkelerini savunma ve koruma görevini, Marx Engels, Lenin ve Stalin'in devrimci çizgisini devam ettirme görevini devraldılar ve başarıyla yürüttüler.

Mao Zedung, Çin'deki yeni — demokratik devrim ve sosyalist devrim tecrübesi; Sovyetler Birliğinde ve Çin Halk Cumhuriyetinde proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadeleleri tecrübesi ve Çin'de Büyük Proleter Kültür Devrimi tecrübesi ışığında, Marksizm — Leninizm'i her alanda geliştirmiştir. Mao Zedung'un halk savaşı ve proletarya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirme teorileri, onun Marksim — Leninizm'e büyük katkılarını meydana getirir. Bu teoriler, bütün dünya proleteryası ve ezilen halklar bakımından büyük önem taşır. Başkan Yardımcısı Lin Biao'nun belirttiği gibi : «Mao Zedung Düşüncesi, emperyalizmin toptan çöküşe gittiği, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağın Marksizm — Leninizmidir.»

Bugün, dünyanın her yerinde, bütün oportünist ve revizyonistler, bütün dönekler ve hainler, Stalin'e, Mao Zedung'a ve Enver Hoca'ya saldırmakla gerçekte açıktan açığa saldırmaya cesaret edemedikleri Marx'a, Engels'e ve Lenin'e de gizlice ve sinsice saldırmaktadırlar. Ülkemizdeki çeşitli oportünist ve revizyonist gruplar da Lenin'in öğretilerini sinsice unutturmaya ve ortadan kaldırmaya çalışmaktadırlar. Oportünizmi ve revizyonizmi çökertmek, devrim yolunda halkımıza önderlik etmek için Lenin'in öğretilerine sıkı sıkıya sarılalım!

MARKSİST DEVLET TEORİSİ MARKSİZMİN ÖZÜDÜR

Lenin, Marksist devlet teorisinin Marksizmin özünü meydana getirdiğini gösterdi ve bu teoriyi II. Enternasyonal oportünistlerinin tahriflerine karşı savundu. Devletin, toplumun sınıflara bölünmesiyle birlikte ortaya çıktığını ve sömüren sınıfların sömürülen sınıflar üzerindeki bir baskı aracı olduğunu; proletarya devrimine kadar olan bütün devrimlerin bu baskı aracını güçlendirmeye ve mükemmelleştirmeye hizmet ettiğini; proletaryanın bu devleti ele geçirip onu kendi amaçları için kullanamayacağını; eski devleti parçalayıp yerine proletarya devletini, proletarya diktatörlüğünü koyması gerektiğini etraflı bir şekilde gösterdi. Tarihte bütün devletlerin aslında bir sınıf diktatörlü olduğunu; proletarya diktatörlüğüne kadar varolan bütün devletlerin, sömürücü azınlığın sömürülen çoğunluk üzerindeki diktatörlüğünü temsil ettiğini; buna karşılık, proletarya diktatörlüğünün sömürülen çoğunluğun sömürücü azınlık üzerindeki diktatörlüğü ve bu yüzden en demokratik devlet biçimi olduğunu açıkladı. Burjuva devletinin temel iki kurumunun ordu ve bürokrasi olduğunu; proletaryanın burjuva ordusunun yerine halkın silâhlı gücünü, bürokrasinin yerine halk iktidarı organlarını koymasının zorunlu olduğunu gösterdi. Lenin şunu belirtti : «Sadece sınıf mücadelesini kabul eden kimse, henüz marksist değildir... Sadece sınıf müca-

YAŞINDA

> *"Mao Zedung Düşüncesi, emperyalizmin toptan çöküşe gittiği, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağın marksizm - leninizmidir. Emyeryalizme, revizyonizme ve dogmatizme karsı mücadelede çok güçlü bir ideolojik silahtır.,,*
>
> **LİN BİAO**

laştığı dönemde, bireycı terörizme karşı çıkmak ve işçi — köylü kitleleri içinde sarsılmaz bir inatla çalışmak yolunu açtığımız zaman da Leninizm elimizde en güçlü silâh oldu. 15 — 16 Haziran ve daha sonraki olaylar, işçi — köylü yığınlarına güvenmeyen anarşist umutsuzluğun ne kadar yüreksiz olduğunu ispat etti.

Faşist tehditlerin artmasıyla Mihri Belli'nin ve Hikmet Kıvılcımlı'nın halk kitlelerine değil de açıkça orduya bel bağlayan revizyonist görüşleri tekrar yaygınlaştı. Hikmet Kıvılcımlı. «Türkiye tarihinde hemen her devrim ordu tarafından yapılmıştır» diyerek hâkim sınıflara yaranmaya çalışırken de kitlelere güven yolunu tutmamızda Leninizm en büyük silâhımız oldu

● Lenin. devrimde en önemli meselenin, ezilen sınıfın silâhlı olup olmadığı meselesi olduğunu ortaya koydu. «Burjuva diktatörlüğünün yerini proletarya diktatörlüğüne... ancak ve ancak şiddete dayanan bir devrimle» bırakabileceğini. «şiddete dayanan devrim olmaksızın burjuva devleti yerine proletarya devletini geçirmenin mümkün» olamayacağını gösterdi. Devrimin herhangi başka bir yolla değil, ancak silâhlı mücadele yoluyla zafere ulaşabileceğini acıkladı

Oportünist TIP yöneticilerinin uzun zamandır yaydıkları parlâmentarizm hayallerin yanısıra. Mihri Belli ve Hikmet Kıvılcımlı da, devrimi halk kitlelerinin değil ordunun yapacağı revizyonist tezine dayanarak, halkın silâhlanmasına daima karşı oldular Mihri Belli halkımızın silâhlanmasının asayişi ve devleti ortadan kaldıran birşey olduğunu iddia etti. Hikmet Kıvılcımlı ülkemiz için pasifist ve revizyonist «devrim yolu» teorileri öne sürmekle kalmayıp, bütün dünyada silâhlı mücadele yoluna karşı saldırı kampanyası actı. Şili'deki Allende örneğini göklere çıkartıp silâhlı mücadele yolunu «provokasyon» olarak ilân etti. Orta Doğu halkının silâhlı mücadelesiyle utanmazca alay etti. Hindistan Komünist Partisi (Marksist — Leninist) önderliğindeki halk silâhlı kuvvetlerine «CIA Maocusu» diye camur attı. Bütün bu gerici görüşlere karşı mücadelede de Leninizm elimizde en güçlü silâh oldu.

ANCAK PROLETARYA PARTİSİ HALKI ZAFERE ULAŞTIRIR

● Lenin, Paris Komününün tecrübesinin dünya proletaryasına verdiği en önemli dersin ışığında, Marksizmin proletarya partisi teorisini geliştirdi. Bu teori, Lenin'in Marksizme en önemli katkılarından birini meydana getirir. Lenin, proletarya partisinin, işçi sınıfının örgütlü öncü müfrezesi olduğunu; proletaryanın sendikalara, fabrika örgütlerine kadar uzanan örgütlenmesinin merkezi ve en yüksek biçimi olduğunu; proletarya diktatörlüğünün âleti olduğunu açıkladı. Şunu belirtti: «Proletaryanın iktidar mücadelesi içinde örgütten başka hiçbir silâhı yoktur. Proletaryanın Marksizmin ilkelerine dayanan ideolojik birliği, ancak ezilen milyonları işçi sınıfının ordusuna dönüştürecek olan bir örgütün maddi birliğiyle sağlamlaştırıldığı zaman yenilmez bir güç olabilir ve mutlaka olacaktır.»

Uzun zaman oportünist TIP yöneticilerinin parlâmentarizmine sözde karsı çıkan Mihri Belli aynı işe giriştiği zaman. Leninist örgütlenme prensiplerini tahrif ederek «legalite uğruna mücadele» nin esas olduğunu öne sürdü Hikmet Kıvılcımlı halkın herhangi bir kitle teskilâtlanmasıyla Vatan Partisi gibi herhangi bir gevşek örgütlenme ile hâkim sınıfları «tükürükle boğacağı» yolundaki hayali görüşleri yaydı Küçük burjuva anarşistleri, politikanın askeriyeye kumandası prensibini ciğneyerek «politikleşmiş askeri örgüt» adı altında, hiç bir zaman kitlelerin gücüne dayanamayacak örgütlenme teklifleri attılar. Bütün bu görüşler karşısında, kolay yolların cekiciliğine kapılmadan doğru örgütlenme prensiplerini savunurken de Leninizm elimizde en güçlü silâh oldu

LENİN'IN DOĞUMUNUN 101. YILINDA DÜNYA HALKLARININ KURTULUŞ YOLUNU MARKSİZM — LENİNİZM — MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ AYDINLATIYOR

Devlet ve proletarya diktatörlüğü teorisi; devrimin kitlelerin eseri olacağı tezi; ancak Marksizm — Leninizm ile silâhlanmış bir öncü partinin geniş halk yığınlarını zafere götürebileceği öğretisi ve gerici diktatörlüğün ancak halk yığınlarının devrimci şiddetiyle yıkılabileceği tecrübesi, Leninizmin yaşayan özüdür. Bu devrimci meşale, bugün bütün dünya halklarının yolunu aydınlatıyor. Çağımızın Marksizm — Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesi, Lâtin Amerika'dan Polonya'ya, Kanada'dan Vietnam'a, Orta Doğu'dan Hindistan'a kadar bütün ülkelerin işçilerine ve dünyanın ezilen halklarına kurtuluş yolunu gösteriyor.

12 Mart muhtırasından ve Erim hükümetinin teşekkülünden sonra bugün de, ülkemizde devrim yolunda ilerlemek ve geniş halk yığınlarını proletarya önderliği altında örgütlemek, Leninizmin bu yaşayan özüne sıkı sıkıya bağlı kalmamızla mümkündür. Önümüzde çetin mücadelelerle dolu yıllar var. Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesinin ışığında. mutlaka geniş halk yığınları içinde derin kökler salacak, azimli ve fedakâr bir çalışmayla işçi — köylü kitleleriyle kaynaşacak ve onları devrim yolunda muazzam bir güç haline getireceğiz. Bu mücadelede, bütün ülkelerin işçileri ve ezilen dünya halkları bizimledir. Proleter enternasyonalizminin yüce ruhu ve sosyalist ülkeler bizimledir. Bütün dünyada modern revizyonizme karşı amansız bir mücadele veren ve Mao Zedung Düşüncesini kendi ülkelerinin somut pratiğiyle kaynaştırmaya çalışan proleter devrimcileri bizimledir. Halkımıza güveniyoruz. Dünya halklarına güveniyoruz.

Yaşasın Leninizmin yüce bayrağı!

Lenin ve A. V. Lunaçarski bir grup yoldaşla birlikte.

delesini değil, proletarya diktatörlüğünü de kabul eden kimse Marksisttir.»

Ülkemizdeki bütün oportünist ve revizyonist klikler devletin hâkim sınıfların baskı aracı olduğu yolundaki Leninist tezi çeşitli sebeplerle tahrif etmekte birbirleriyle yarışıyorlar. Oportünist TİP yöneticileri faşizm tehditlerinin arttığı bir dönemde, «ordunun işçi ve emekçi sınıflarıyla burjuvazi arasında taraf tutmamasını ve sadece yurt savunmasıyla ilgilenmesini» hâkim sınıflardan rica ettiler. Mihri Belli, ordunun Kemalist geleneğinin onun halka karşı kullanılamıyacağı konusunda en esaslı teminat olduğunu iddia ederek, «ordu, işbirlikçinin, patronun ordusu değildir, ulusun ordusudur» revizyonist tezini ortaya attı. Hikmet Kıvılcımlı ordunun «devrimci geleneğini» tâ Osmanlı İmparatorluğuna ve barbarlık geleneklerine dayandıran revizyonist bir tarih tezi geliştirerek teslimiyet kampanyasına katıldı. Bunların üçü de «ordunun karşımıza alınmaması» gibi hayali bir teklif öne sürdüler.

Bu teslimiyetçi görüşleri yıkmada ve devrim yolunu savunmada Leninizm elimizde en güçlü silâh oldu.

DEVRİM KİTLELERİN ESERİ OLACAKTIR

● Lenin, devrimin «sınıf bilincine varmış milyonların devrimci eylemi olmaksızın» başarılamıyacağını; devrimin halk kitlelerinin eseri olacağını savundu. Devrimci bir kişinin ya da partinin görevinin, devrimci kitle hareketinin önünde yürümesi olduğunu savundu. Ancak oportünistlerin ve revizyonistlerin devrimci kitle hareketinden korktuklarını, bu yüzden kitlelerin devrimci eylemine karşı çıktıklarını gösterdi.

Faşist baskıların artması karşısında, gençlik içinde küçük burjuva anarşizan eğilimlerin yaygın-

Revizyonist Amaçlar için

S.B.K.P. 24. kongresi, 30 Mart tarihinde toplandı. Arnavutluk Emek Partisi merkez organı Zeri i Popullit 25 Mart 1971 tarihinde bu kongre üzerine önemli bir başyazı yayınladı. Modern revizyonizmin ve sosyal — emperyalizmin kavranması bakımından çok yararlı bulduğumuz bu yazıyı aynen yayınlıyoruz.

30 Mart'ta Sovyet revizyonistleri olağan kongrelerini toplayacaklar. Bu Kruşçev revizyonistlerinin Sovyetler Birliği'nde iktidarı gaspettikten sonra topladıkları kongrelerin beşincisidir. Eskiden olduğu gibi şimdi de Sovyet liderleri revizyonist görüşlerini ve tezlerini yaymak, içerdeki ve dışardaki karşı — devrimci faaliyetlerini göklere çıkarmak amacıyla büyük bir propaganda kampanyası yürütüyorlar. İhanetlerini Marksizm gevezeliğiyle maskelemeye, revizyonizmi Leninizm diye yutturmaya çabalıyorlar.

Ama propaganda, propagandadır ve demagoji, demagojidir. Sovyet revizyonistlerinin kongreleri Marksizm — Leninizmin revizyonunun derinleştirilmesi, Ekim Devriminin öğretilerinden ve geleneklerinden ayrılma ve Bolşevik Partisinin devrimci tecrübesinin terkedilmesi yolunda ileri birer adım olmuştur. Şimdiki 24. Kongre de kaçınılmaz olarak anti — sosyalist, anti —Marksist, anti — Sovyet ve karşı — devrimci bir kongre olacaktır.

«BURJUVA SINIFINI SAVUNAN BİR BURJUVA PARTİSİ»

Sovyetler Birliği Komünist Partisi çoktan beri yeni Sovyet burjuva sınıfının çıkarlarını temsil eden ve savunan bir burjuva partisi haline gelmiştir. Bu parti sosyalizmin inşası için savaşan bir parti halinden, kapitalizme geri dönüş sürecini yöneten bir parti haline; proleter enternasyonalist politika izleyen bir parti halinden, hegemonya amacına ve emperyalist amaçlara hizmet eden şoven bir parti haline dönüşmüştür. Dünya devriminin öncü partisi iken, bir karşı — devrim merkezi haline dönmüştür.

Halâ komünist adını taşıması ve saflarında işçilerin bulunması, bu partinin burjuva sınıf niteliğini proleter — olmayan niteliğini asla değiştirmez. Hiç bir zaman ve hiç bir yerde, bir partinin politikasını ve çizgisini taşıdığı ad ve yapısı tayin etmemiştir. Bugünkü sözde Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nde kararlar işçi sınıfı ve temsilcileri tarafından değil, Lenin ve Stalin'in partisinin şanlı adından ve geleneklerinden yararlanan ve bütün partiye anti — Marksist ihanet çizgilerini kabul ettiren bir grup dönek tarafından alınmaktadır. Partinin bütün yönetici organları bürokrat — teknokrat kast'ın temsilcilerinin eline geçmiştir. En genel politikadan en küçük işlere kadar her şey, bürokratlar tarafından tasarlanmakta ve kararlaştırılmaktadır. Parti adına, Parti tabanındaki üyeleri ezen ve baskı altına alan, Parti hayatının inşasını yöneten Leninist kuralları devrimci muhtevasından soyutlayan ve bu kuralları Parti'yi kendi peşlerinden sürüklemeye, bilinçli proleter disiplinin yerine revizyonist otoritelere körü körüne itaatin geçirilmesine hizmet eden kurallar haline sokan, bürokratlardır. Sovyetler Birliğinde Parti, işçi sınıfı şuurunun bir ifadesi ve işçi sınıfının komünizm davası uğruna mücadelede öncüsü olmaktan çıkmış, işçi sınıfı ve ideolojisine karşı mücadelede Kremlin yöneticilerinin elinde bir âlet haline gelmiştir.

Sovyet rezisyonistleri, işçi sınıfı partisini resmen tasfiye etmişler ve yerine sözde «bütün halkın partisi» ni koymuşlardır. «Bütün halkın partisi», revizyonistlerin iddia ettikleri gibi «işçi sınıfının partisinin devamı» değildir. Bu partinin ne işçi sınıfıyla ne de Sovyet halkıyla ortak hiç bir yanı kalmamıştır. Partiyle işçi sınıfını ve halkı büyük bir uçurum birbirinden ayırmaktadır. Partiye verilen yeni isim partinin karakterinin değişmesini gizlemeye ve parti karakterinin gerileme çizgisini ve yönünü haklı göstermeye yarayan bir maskedir. Revizyonistler partiyi bütün halkın partisi olarak tanıtarak, bir yandan işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesini durdurmaya, öte yandan burjuvazinin Sovyet işçi sınıfına ve halkına karşı uyguladığı karşı — devrimci şiddeti haklı göstermeye çalışıyorlar.

Sömürücü sınıfların bir sınıf olarak tasfiye olduğu şartlarda kapitalizme geri dönüş tehlikesinin öncelikle ve en çok partinin yozlaşmasından ve parti önderliğinin oportünist ve revizyonist unsurlar tarafından ele geçirilmesinden doğduğunu hayat doğrulamıştır. Öte yandan, partinin yozlaşması, sosyalist sosyal düzenin tümünün yozlaşmasının temelidir.

20. Kongre'de resmen ortaya konan ve sonra Kruşçev tarafından daha da geliştirilen revizyonist politika, Brejnev — Kosigin yönetimi sırasında hayatın bütün alanlarında yapılan köklü değişikliklerle cisimleştirildi. 23. Kongre'den bu yana geçen beş yıllık dönem, ülke içinde derinlemesine kapitalist dönüşüm, ülke dışında emperyalizme geçiş dönemidir.

Partinin karakterinin ve çizgisinin değişmesi, zorunlu olarak siyasî iktidarın ve Sovyetler Birliği'nde sosyalist sosyal düzenin tümünün karakterinin değişmesi neticesini verdi. Proletarya diktatörlüğü tasfiye edildi ve yerine «bütün halkın devleti» adı altında maskelenen burjuva diktatörlüğü getirildi. Siyasî ve ideolojik üst yapıdaki bu karşı — devrimci dönüşüm, tedricen sosyalizmin ekonomik temelinin de baltalanmasına rol açtı.

«KAPİTALİST KÂR'IN GÜVEN ALTINA ALINMASI»

Kosigin'in ekonomik reformu, kapitalist siyasî iktidarla sosyalist iktisadî temel arasındaki çelişmeyi ortadan kaldırmayı; Sovyet ekonomisinde kapitalist ilişkileri yeniden yerleştirmeyi amaçlıyordu. Reformların getirdiği bütün değişmelerin özü, üretimin amacının değiştirilmesidir. Yeni Sovyet burjuvazisi reform yoluyla öyle bir örgütlenme ve önderlik sistemi kurmuştur ki, üretimin esas amacı kapitalist kâr'ın güven altına alınmasıdır. Kâr üretimin ve bütün ekonominin şiarı ve esas itici kuvveti haline gelmiştir. Ortak sosyalist mülkiyet, bir çeşit devlet kapitalizmi haline dönüşmüştür. Mevcut Sovyet devleti bir kollektif kapitalist olarak, yeni Sovyet burjuvazisi adına ve çıkarına üretim araçlarını yönetmektedir.

Klasik burjuva toplumunda emekçi halkın sömürülmesi, artı değerin her kapitalistin yatırdığı sermaye miktarına göre gaspedilmesi esasına dayanırken; revizyonist toplumda artı değer revizyonist burjuvazinin devlet bürokrasisi sistemi içinde, ekonominin yönetim cihazları içinde ya da bilim, kültür, sanat, vs. alanlarındaki seçkinler arasındaki sıralanma içinde tuttuğu hiyerarşik mevkie göre gaspedilmektedir.

Sovyetler Birliği'nde, başka burjuva ülkelerin aksine, büyük mülkiyetin satılması ya da miras bırakılması mümkün olmadığı halde, Sovyet işçisinin durumu Batı işçisinin durumundan daha iyi değildir. Proletarya bakımından, yarattığı artı değerin tek tek kapitalistler ya da bunu kendi arasında bölüşen bütün bir burjuva tabakası tarafından gaspedilmesi arasında hiç bir fark yoktur. Her iki durumda da sömürü aynı derecede kapitalist ve aynı derecede barbarcadır.

Devletin ve ekonominin dizginlerini eline almış olan yeni bürokratik kast, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin sırtından imtiyazlar sağlamak için işgal ettiği mevkilerden yararlanmaktadır. Bürokratların, teknokratların ve burjuva aydınlarının gelirleri Sovyet işçilerinden ve kollektif çiftçilerin gelirinden onlarca defa daha fazladır. Yüksek maaşlar yanısıra mülâkat lar şerefiyeler ve çeşitli şahsi tazminatlar şeklinde büyük gelirler elde etmektedirler.

Ekonomik reformun temelini meydana getiren maddî müşevvikler, çalışmaya göre karşılık sisteminin yerini almış ve hâkim sınıf olan yeni burjuvazinin emekçi halkın çalışmasının ve alınterinin ürünlerini gaspetmesi için geniş bir alan yaratmıştır. Revizyonist sistemin bir ürünü olan yoz kimseler, ruble aşkına, çeşitli sahtekârlıklar yapmakta, en aşağılık faaliyetlere girişmekten geri durmamaktadır. Bürokratlar, mükâfatlarını fazlalaştırmayı sağlamak amacıyla, plânın öngördüğü hedefleri aşmış görünmek için binbir türlü sahtekârlığa başvurmaktadırlar. Diğer bazıları, işletmenin kârını fazlalaştırmak için fiyatları yükseltmekte ve bunun neticesinde kendileri için de büyük kazançlar sağlamaktadırlar. Döviz spekülatörleri ve nadide eşya satıcıları, büyük şehirlerdeki pazarın gerçek hâkimleri durumuna gelmiştir. Rüşvet, her yerde meşruiyet kazanmıştır.

Sovyet imtiyazlı tabakasına, bütün faaliyetlerinde şahsî çıkar hırsı rehberlik etmektedir. Bu tabaka iktisadî durumunu ve siyasî hâkimiyetini güçlendirmeye çalışmaktadır. Bu imtiyazlı tabakayla Sovyet halkı arasında derin ve uzlaşmaz bir çelişme vardır. Bu düşmanca sınıf çelişmesi, bugünün Sovyet toplumundaki baş çelişmedir.

«BURJUVA İDEOLOJİSİNİN ALABİLDİĞİNE YAYILMASI»

Sovyetler Birliği'nde her alanda bir dağılma, kokuşma ve yozlaşma süreci yer almaktadır. Lenin ve Stalin'in ve bütün namuslu Bolşeviklerin ve komünistlerin mücadeleleriyle ve çabalarıyla yaratılmış olan sosyalist manevi değerler bir bir ortadan kalkmaktadır.

Kapitalizme geri dönüşün bir neticesi de, burjuva ideolojisinin alabildiğine yayılmasıdır. Bencillik, bireycilik, mevki düşkünlüğü, zillet, şahsî çıkar peşinde koşma, vs. Sovyetler Birliği'nde kadınların ve erkeklerin bilincini temellerinden yıkmaktadır. Kapitalist dünyanın yoz hayat tarzı, gençlik arasında yıkıcı bir şekilde yayılmaktadır. Sanat ve kültür eserlerinden devrimci ruh ortadan kalkmış, yerine kötümserlik, ideolojik boşluk, vs. hâkim olmuştur. Batının yoz burjuva akımları moda olurken, Sovyet sanatının ve kültürünün geçmişte sahip olduğu yüce proleter gelenekler terkedilmiştir ve ayaklar altına alınmaktadır.

Halkın büyük Rus şovenizmi, ırk ve milliyet ayrımları, programlar ve bürokratik, keyfî işlemler altında ezildiği ve hiç bir demokratik özgürlüğün bulunmadığı Çarlık Rusyası günleri geri gelmektedir. Slavcılığın canlanması ve slavcı edebiyatın gazetelerin ve dergilerin sayfalarını doldurması bir rastlantı mıdır? Yahudi meselesinin, küçük milliyetler meselesinin Ukrayna milliyetçiliği meselesinin yeniden ortaya çıkması, yalnızca yabancı propagandanın bir neticesi midir?

Revizyonist liderler şu veya bu menfi olayları eleştiriyorlar; gençler arasında serseriliği ve suçluluğu önlemek için şu veya bu tedbirin alındığını ilân ediyorlar; işletmelerdeki hırsızlığın önünün alınmasını ve karaborsanın alabildiğine yayılmasının durdurulmasını istiyorlar. Ama gerçek durum değişmiyor ve değişmeyecek. Sovyetler Birliği'nde görülen bu gibi yozlaşma olayları, geçici ve tek tük olaylar değildir. Sovyetler Birliği'ne geri gelen kapitalist sistemin ürünleridir. Her burjuva toplumunda görülen olaylardır ve burjuva toplumun ortadan kalkmasıyla birlikte ortadan kalkacaklardır. Kremlin yöneticileri ne kadar çok propaganda yaparlarsa yapsınlar, Sovyet toplumunun insanlarındaki derin güvensizlik, korku ve yalnızlık duygusunu, ideolojik ve manevî sefaleti, gözle görülen kayıtsızlığı ve resmî politika karşısındaki belirgin pasifliği ortadan kaldıramazlar.

«Sovyetler Birliği ilk sosyalist devletti ve Sovyetler Birliği Komünist Partisini Lenin kurmuştu. Sovyet Partisinin ve devletinin önderliği şimdi revizyonistler tarafından ele geçirilmiş olmasına rağmen, yoldaşlarıma, Sovyet halkının ve Sovyet Partisinin üye ve kadro kitlesinin iyi olduğu, devrim istediği ve revizyonistlerin hâkimiyetinin uzun sürmeyeceği inancında ısrar etmelerini öğütlerim.»

— MAO ZEDUNG

Son zamanlarda Sovyetler Birliği'nde genel bir «vidaları sıkma» eğilimi görülmektedir. Sovyet liderleri bunu «devrimci mevzilere dönüş» olarak sunmaya çalışıyorlar. Pravda, Komünist ve bütün Sovyet basını durmadan «disiplin», «düzen», «ideolojik itaat» talebinde bulunuyor. Gerçekte, bu kampanya kitlelerin hoşnutsuzluğunu örtbas etmeye ve muhalefetini bastırmaya yönelmiştir. İlk bakışta, baskı tedbirlerinin liberallere yönelmiş olduğu sanılabilir; ama gerçekte bu tedbirler, herşeyden önce devrimci kuvvetlere, işçi sınıfının düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne karşıdır. Bunar, revizyonist diktatörlüğü güçlendirmeyi ve dönek önderliğin karşılaştığı zorlukları azaltmaya yönelmiştir.

Sovyet liderlerinin «sola dönüş» ünden söz edilemez. En küçük bir inceleme ya da durumun gerçekçi bir gözden geçirilmesi, Brejnev, Kosigin, Podgorni, vb. kliğinin sorumluluğunu ortaya koyar; bu kliğin Sovyetler Birliği'ni bugünkü durumuna düşürdüğünü, bütün kötülüklerin kaynağının bu kliğin ısrarla ve inatla izlediği Marksizm — Leninim'e, devrime ve sosyalizme ihanet politikası olduğunu gösterir. Revizyonistler, asla bu dönüşü gönüllü olarak yapmayacaklardır. Ancak Marksist — Leninist devrimci öncüsünün önderliğindeki ve Lenin ve Stalin'in öğretilerine dayanan işçi sınıfı, revizyonist rejimi devirdikten sonra, Sovyetler Birliği'ni revizyonistlerin sürüklemiş olduğu kargaşadan kurtaracak ve doğru yola, sosyalizm ve komünizm yoluna yeniden sokacaktır.

«ŞOVEN VE SÖMÜRGECİ POLİTİKA»

Marksizm — Leninizm'den sapma ve kapitalizme geri dönüş, Sovyetler Birliği Komünist Partisini ve Sovyet devletini zorunlu olarak, komünist harekette ve uluslararası ilişkilerde şoven ve emperyalist bir yol izlemeye götürmüştür. Bugünkü Sovyet liderleri proleter enternasyonalist ilkeleri yıkmış ve onun yerine burjuva ilkeleri, halkların baskı altına alınmasını ve sömürülmesini koymuştur. Uydusu olan ülkelerle sömürge ilişkileri kurmuş; bu ülkeleri askerî işgal altına alarak, onlara her istediğini zorla kabul ettirmiştir. Revizyonist partiler üzerinde kurduğu tamamen feodal hâkimiyeti sürdürmeye, onları diplomatik oyunlarında piyon olarak kullanmaya çalışmaktadır.

Sovyetler Birliği'nin bugünkü yöneticileri, bu şoven ve hegemonyacı politikayı, proleter enternasyonalizmine, sosyalist «dayanışmaya», kardeşçe «birliğe» vb. «sadık» olduklarına gece gündüz yemin ederek çeşitli demagojilerle gizlemeye çalışıyorlar.

Ama Sovyet halkı ve bütün dünya halkları lâfa değil yapılan işe bakarak karar verir. Ve Sovyet yöneticilerinin yaptıkları işler, onların gerçek şoven ve emperyalist çehresini ortaya koyan büyük birer kanıttır.

Çekoslovakya, Sovyet revizyonistlerinin yakın tarihindeki boş lâflarla ve teorilerle silinemeyecek olan koca bir kara lekedir. 1968 Ağustos'u bütün dünyaya sadece revizyonizmin kokuşmuşluğunu değil, revizyonizmin gerici ve saldırgan özünü de gösterdi. Revizyonizmin ancak tankların ve süngülerin gücüyle ayakta durduğunu; diplomasinin ve demegojinin yerini karşı — devrimci şiddete terkettiğini gösterdi.

Çekoslovakya'ya karşı girişilen saldırı, revizyonistlerin hâkim olduğu doğu Avrupa ülkelerinin özgürlüklerini ve bağımsızlıklarını kaybettiklerini ve bir çeşit sömürge haline geldiklerini ortaya koydu. Çekoslovakya'nın işgalinden sonra ortaya çıkan Brejnev'in «sınırlı egemenlik» teorisi, bir raslantı olarak değil, bu temel üzerinde, başka ülkelerin özgürlüğünün ve bağımsızlığının gaspedilmesi, Sovyet revizyonist emperyalizminin hâkimiyeti temeli üzerinde doğdu. Bu teori, Çarlığın eski emperyalist yayılma ve hegemonya politikasının yeni kılığa bürünmüş bir ifadesidir. Sovyet ordusunun işgali altındayken ve Husak kliğinin yönetimi yabancıların süngüsüyle ülkeye zorla kabul ettirilmişken, Çekoslovakya bağımsız ve egemen bir ülke sayılabilir mi? Kaderlerine Moskova'da karar verilir-

Revizyonist Bir Kongre

ten ve hem iç hem de dış işlerinde Kremlin'den gelen alimatları uygulamak zorunda bırakılırken, Sovyetler Birliği'ne bağlı olan revizyonist ülkelere özgür ülkeler denilebilir mi?

Sömürücü kapitalist sistemin bir parçası olan bu şoven ve sömürgeci politika, sadece revizyonist ülkeleri ezen ve sadece diğer ülkeleri tehdit eden bir politika değildir. Bu politika özgürlüğünü kaybeden ve milli baskılara uğrayan Sovyetler Birliği halklarına daha da ağır bir şekilde saldırmaktadır.

Sovyet revizyonistleri uydu ülkelere karşı siyasi baskı ve askeri tahakküm yanısıra, bir iktisadi sömürü politikası uygulamışlardır ve uygulamaktadırlar. İşbirliği ve uluslararası işbölümü kisvesi altında, Sovyet ekonomisinin ihtiyaçlarına cevap veren tek — yanlı bir gelişme bu ülkelere zorla kabul ettirilmiştir. Bu ülkeler her bakımdan, makinalar ve ham maddeler, krediler ve pazarlar, teknik ilerleme ve yeni teknoloji bakımından Moskova'ya bağımlıdırlar. Bu ülkelerin şimdi yaşamakta oldukları güçlükler ve vahim iktisadi şartlar, Sovyetler Birliğinin izlediği sömürgeci politikanın neticeleridir.

«POLONYA OLAYLARI BİR DÖNÜM NOKTASIDIR»

Sovyet yöneticilerinin uyguladıkları siyasi tahakküm, askeri işgal ve iktisadi sömürü, ve iktidardaki kliklerin anti — Marksist çizgisi, bütün revizyonist ülkelerde büyük siyasi, ideolojik ve sosyal çatışmalara yol açmıştır. Polonya'daki son olaylar bunun canlı bir delilidir. Polonya'daki olayların nedenleri, şimdiden açıkça görüldüğü gibi, şunlardı : İşçilerin revizyonist iktidara karşı duydukları büyük hoşnutsuzluk, haksızlıklara ve iktisadi sömürüye başkaldırma Polonya ekonomisinin vahim ve ümitsiz durumuna isyan. Bütün bunlar, Brejnev ve arkadaşlarının sözde «sosyalist topluluk» ülkelerinin gelişmesindeki «başarılar, ilerleme ve hız» konusundaki demagojilerinin sahteliğini ortaya koymuştur.

Sovyet liderleri halka, Gomulka'nın neden devrildiğini, Polonya işçi sınıfının neden revizyonist iktidara karşı ayaklandığını ve Polonya'da gerçekte ne olduğunu söylemediler ve söylemeyecekler. Ama Polonya olayları bir kasaya kilitlenebilecek cinsten değildir. Bu olaylar sadece Polonya'yı ve Polonya — Sovyetler Birliği ilişkilerini ilgilendirmez.

Polonya işçi sınıfının mücadelesi, revizyonist ülkeler bakımından yepyeni bir olay, devrimci önem taşıyan br dönüm noktasıdır. Aralık ayında Polonya'da işçi sınıfıyla revizyonist devlet arasında bölünme oldu; revizyonist partiye ve onun örgütlerine karşı işçi sınıfının özel örgütlenmesi başladı. İlk defa, bir yanda işçiler, öte yanda revizyonistler iki düşman sınıf olarak karşı karşıya geldiler. Polonya olayları, Sovyetler Birliği dahil bütün revizyonist ülkelerde yeralmakta olan ve Polonya'da en büyük yoğunluğa ulaşan bir sürecin ifadesidir. Bu olaylar, uzak olmayan bir gelecekte bütün revizyonist ülkelerde kaçınılmaz olarak patlak verecek olan devrimci sınıf savaşlarının bir habercisidir.

Revizyonist kamp, her yanından su alan ve hiç bir limana sığınamayan bir gemiye benzemektedir. Ümitsiz durum, devamlı uyuşmazlık ve çatışmalar ne yatıştırılabilmekte ne de ortadan kaldırılabilmektedir. Revizyonist liderler, Varşova Paktı'ndan ve Komekon'dan yararlanarak bu teşkilâtlara üye olan ülkeleri gemlemeye çalışıyorlar; ancak bu şiddetli baskı ve sömürü vasıtaları çelişmeleri artırıyor, uyuşmazlıklar çıkarıyor. Büyük Rus şoven politikası, revizyonist ülkeler arasındaki çatışmaların sürekli bir kaynağıdır. Bu politikayı reddetmeksizin bu ülkeler asla gerçek bağımsızlığa ve özgürlüğe sahip olamaz, Sovyetler Birliği'yle doğru ve eşit ilişkiler kuramazlar. Bunun için, Sovyet liderlerinin şoven ve hegemonyacı politikalarına kararlı muhalefet, bütün devrimcilerin ve bütün halkların yurtsever ve enternasyonalist görevidir.

«Kruşçev'in Sovyetler Birliği Komünist Partisi 20. kongresine sunduğu rapor, parlâmenter yoldan siyasi iktidarı almanın mümkün olduğunu, yani bütün ülkelerin Ekim Devriminden ders almasının artık gerekli olmadığını söylüyor. Bu yol bir defa açıldı mı, Leninizm bir kenara atılmış demektir.»

— MAO ZEDUNG

Sovyet revizyonist liderlerinin kapitalist ülkelerdeki revizyonist partilerle ilişkilerinde durum, daha iyi değildir. Sovyet liderlerinin bu partilere tahakküm etmesi gittikçe zorlaşmaktadır. Burjuva devletinin siyasi cihazının ayrılmaz bir parçası haline gelen batılı revizyonist partiler şimdi kendi burjuvazilerinin milli çıkarlarını savunuyorlar. Bu çıkarlar Sovyetler Birliği'nin çıkarlarına uymamaktadır. Moskova yöneticilerinin diğer partileri denetim altında tutmak ve onları Sovyet dış politikasının âletleri haline getirmek için harcadıkları büyük gayretlere rağmen, sık sık açığa çıkan ve polemiklere yol açan ayrılıklar ve itirazlar her geçen gün artmaktadır.

Bütün bunlar Kruşçevci ihanet çizgisinin hezimetini, revizyonist kampın tam anlamıyla çözülmesini ve modern revizyonizmin geçirdiği derin buhranı göstermektedir.

«SOVYET — AMERİKAN İTTİFAKI»

Beş yıl önce, 23. Kongre'de, revizyonist sözcüler «anti — emperyalist» politikalarıyla böbürlendiler ve A.B.D.'nin faaliyetlerine karşı «kayıtsız kalmayacaklarını», saldırganları durduracaklarını, vb. ilân ettiler. Şimdi aynı lâfları 24. Kongre'nin eşiğinde de ediyorlar.
Revizyonist Sovyetler Birliği emperyalizme karşı mücadeleden çoktan vazgeçmekle kalmamış, kendisi bir emperyalist devlet haline gelmiştir. Sovyetler Birliği gibi büyük bir ülkede kapitalizme geri dönüşün neticesi sosyal — emperyalizmdir. Bu, aynı zamanda, Sovyet dış politikasının temel karakteristiğini meydana getirir. Sovyetler Birliği'nin uluslararası alandaki tutumu ve faaliyetleri, dünya kamuoyunda, ABD ile birlikte, dünyayı paylaşmak ve dünyaya hâkim olmak için mücadele eden iki büyük devletten birinin tutumu ve faaliyetleri olarak ele alınmakta ve değerlendirilmektedir.

Sovyet — Amerikan ittifakı uluslararası ilişkilerde temel karşı — devrimci güçleri temsil etmektedir. Sovyetler Birliği'nin Amerika ile yapmış olduğu sayısız anlaşma, özellikle nükleer silâh tekelinin muhafazası ile ilgili anlaşmalar, diğer ülkelere karşı ortak bir karşı — devrimci politika doğurmuştur. Bu iki devletin faal müttefikler haline geldiği ve bütün uluslararası meselelerde kendi çıkarları için ortaklaşa davrandıkları bir gerçektir.

Şüphesiz ki, Sovyet — Amerikan ilişkilerinde çelişmeler de vardır. Sovyet revizyonistleri halkı aldatmak için bu çelişmelerin reklâmını yapıyorlar. Ancak bunlar sosyalizmle emperyalizm arasındaki çelişmeler değil, birbiriyle işbirliği ve aynı zamanda mücadele halinde olan iki emperyalist devlet arasında olan çelişmelerdir. Eğer bir kimse özgürlük, bağımsızlık ve sosyal ilerleme için mücadelesinde bu iki emperyalist devletten birinin yardımına güvenirse, bu onun için çok zararlı neticeler verecek olan bir hayal olur.

Kremlin yöneticileri, barıştan ve halkların güvenliğinden yanaymışlar gibi, uluslararası meselelerin barışçı yollardan çözülmesi konusunda bol bol lâf ediyorlar. Bu lâflarla, halkları uyutmak ve ortaya çıkan uluslararası meselelerde hakemlik yapma tekelini ellerine almak istiyorlar. Ama halklar adatılmalarına izin vermiyorlar Bugün dünyadaki bütün çatışmaların kaynağı, emperyalizm sistemidir; emperyalizmin saldırı politikasıdır. Bugün yeni Sovyet revizyonist emperyalizmi de bu sistemin bir parçasıdır. Sovyet revizyonist emperyalizmi, klasik emperyalizmin bütün özelliklerini taşımaktadır. Sovyetler Birliği yöneticileri şu veya bu bölgede barış ve güvenlikten yana olma rolü nü yaptıkları zaman, kafalarında halkların zararına olan bir barış, emperyalist çıkarlara hizmet eden bir barış vardır. Sovyet revizyonistlerinin kıtamızda ve bütün dünyada barışa yönelik bir faaliyet olarak reklâmını yaptıkları Avrupa güvenliği ya da Moskova — Bonn anlaşması, gerçekte yeni Sovyet imparatorluğunun güvenliği, Sovyet — Amerikan kuvvetler dengesinin korunması, Avrupa halklarının boyunduruk altına alınması ve Asya'da saldırının ilerletilmesi amacına yönelmiştir.

Sovyet revizyonistleri, bir yandan emperyalizmle, burjuvaziyle ve gericilikle işbirliği yaparken, öte yandan Çin Halk Cumhuriyetiyle, Arnavutlukla, dünyanın

«Bugün mücadele hedefimiz, Sovyet revizyonist döneklerinin Leninizme ihanetlerini tam olarak teşhir etmek; Sovyet revizyonist sosyal — emperyalizminin sınıf niteliğini ortaya çıkarmak; kapitalist emperyalizm gibi sosyal emperyalizmi de kaçınılmaz kaderine uğratacak tarih kanununu göstermek ve dünya halklarının Amerikan emperyalizmine, Sovyet revizyonizmine ve tüm gericiliğe karşı büyük mücadelelerini geliştirmektir.»
(Leninizm mi, Sosyal — Emperyalizm mi? **adlı makaleden)**

bütün Marksist — Leninist partileriyle ve güçleriyle mücadele ediyorlar. Çin'le ve Arnavutluk'la savaşıyorlar, çünkü Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi Marksizm — Leninizm, devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltiyorlar. Bu partiler on yıldır Sovyet revizyonizminin başını çektiği modern revizyonizmin ideolojik ve politik bakımdan teşhir edilmesi için kahramanca bir mücadele vermişlerdir. Bu yolda sonuna kadar savaşmaya kararlıdırlar. Revizyonistlerin kini Ussuri'de kanlı ve vahim sınır provokasyonlarına ve Arnavutluğa karşı açık tehditlere kadar varmıştır. Sovyet dış politikasının esaslarından biri nasıl Amerikan emperyalizmiyle işbirliği ise, Çin Halk Cumhuriyetiyle mücadele de diğeridir. Çin'e karşı tertiplerin bir parçası da, Japon militarizminin tahrik ve teşviki ve onunla işbirliğidir. Japon militarizmi, Asya üzerinde hegemonya talepleriyle ortaya çıkmaktadır ve Çin Halk Cumhuriyetinin, Kore Demokratik Halk Cumhuriyetinin ve diğer Asya ülkelerinin güvenliğini tehdit etmektedir.

«EKİM DEVRİMİ BAYRAĞI SOVYETLER BİRLİĞİ ÜZERİNDE YENİDEN DALGALANACAKTIR»

Marksizm'e, Çin'e ve Arnavutluğa karşı vahşi kampanya, Sovyet yönetici kliğinin gerici niteliğini, demagojilerini, faaliyetlerinin özünü daha da çok açığa çıkarmaktadır. Bu kampanya yenilgiye mahkûmdur. Revizyonistleri yeni ve daha ağır yenilgiler beklemektedir. İhanet, karşı — devrim ve saldırı yolu, onları kaçınılmaz bir şekilde uçuruma götürmektedir. Hiç bir manevra ya da demagoji revizyonistleri bu feci akıbetten kurtaramaz.

Bütün önceki Kruşçevci kongreler gibi, 24. kongre de revizyonistlerin revizyonist amaçlarla düzenledikleri bir kongredir. Bu kongreden hiç bir iyi netice beklenemez. Bu kongrenin amacı, Brejnev ve Kosigin'in oportünist ve sosyal — emperyalist çizgisini takdis etmek ve aynı zamanda Sovyet revizyonistlerinin iç ve dış politikalarında karşılaştıkları yenilgileri örtbas etmektedir. Bu kongre, Sovyet toplumunun kapitalizme dönüş süreçlerini meşrûlaştırmaya başka ülkelere karşı uygulanan şoven politikayı teşvike, Marksizm — Leninizm'e karşı mücadeleyi tahrike, dünyanın iki büyük devlet tarafından paylaşılması için Amerikan emperyalizmiyle işbirliğini onaylamaya ve desteklemeye çalışacaktır.

Dünyanın bütün Marksist — Leninistleri ve devrimcileri, bu karşı — devrimci kongreyi mahkûm ediyor. Sovyet halkı da bu kongreyi reddetmelidir; revizyonist yöneticileri tarafından aldatılmasına artık izin vermemelidir. Sovyet halkı, acısını çektikleri bütün kötülüklerin, Sovyetler Birliği'nin uğradığı büyük yenilgilerin, dünya çapında otoritesinin ve itibarının düşmesinin sebebinin, Kruşçevci kongrelerin tesbit ettiği ve derileştirdiği revizyonist çizgi olduğunu görmelidir. Artık beklemek ve düşünmek zamanı değildir. Kapitalist dönüşüm süreci ne kadar derinlemesine gelişirse, işçi sınıfının ve Sovyet halkının revizyonizmi devirme görevi o kadar zorunlu hale gelmektedir. Revizyonistlere açıkça karşı çıkılmalıdır. Sovyet halkları bütün dünya halklarına tarihlerindeki en vahim anlarda bile yapılması gerekeni bildiklerini göstermiş olan, büyük devrimci geleneklere sahip halklardır. Lenin ve Stalin'in bayrağının, Ekim Devriminin şanlı bayrağının Sovyetler Birliği üzerinde yeniden dalgalanacağı günlerin yakın olduğuna kesin olarak inanıyoruz.

PROLETER DEVRİMCİ HAREKETİN ALMANCA TEORİK ORGANI

Proletarisch Revolutionaeres

AYDINLIK

ÇIKTI!

Abone adresi: Adakale Sok. 28/1, Yenişehir — Ankara

Yurt dışında abone adresi: 1 Berlin 12, Schillerstrasse 64, Batı Almanya.
Türkiyeden yıllık, uçakla abone ücreti: 100 TL.

İŞÇİ-KÖYLÜ
GAZETESİ

31. Sayı ÇIKTI

İŞÇİ — KÖYLÜ gazetesi, emekçi yığınlarla kaynaşan ve halkımızın içinde derin kökler salan mücadele bayrağımızdır. İşçi — Köylü kitlelerinin mücadelesini kavramak için, mutlaka İŞÇİ — KÖYLÜ okuyalım.

ENVER HOCA
Sosyalizm Yolunda Mücadele ve Zaferle Dolu Yirmi Beş Yıl

proleter devrimci AYDINLIK YAYINLARI

İsteme adresi: Adakale Sok. 28/1 Ankara
Fiyatı : 3 Lira.

Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi Temeli Uzerinde Birleşelim

İsveç'teki proleter devrimciler olarak, yurtta savaş veren devrimcilerle dayanışma içinde olmak istiyoruz. Bu yolda kendimizi eğitme çabalarımızı sürdürüyor ve başarılı oluyoruz. Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesinin kavranılması ve uygulanılması yolunda çabalarımızı bundan böyle sizlerle ilişki içinde sürdürmek istiyoruz. **Proleter Devrimci Aydınlık'ı, İşçi — Köylü**'yü ve diğer yayınları toplu halde okuma ve tartışma yoluyla proleter devrimci çekirdeğin oluşması çabalarımız ilerlemekte. Oluşmakta olan bu topluluk (bugün için 5 — 10 kişi) gelişme düzeyiyle orantılı eylemlerde yer almak istiyor.

Aramızdan bir arkadaşın getirdiği «maddi yardım» fikrini destekledik; bu arkadaş **«Devrim İçin Ölenlerin Yakınlarına Yardım»** adıyla insancıl bir kampanya başlattı. Biz bunu destekledik. Ayrıca yapılacak yardımın ülkemizde devrimci mücadelede kullanılmasını teklif ettik ve bunun kabulü için çalıştık. Size gönderdiğimiz listede bunu kabul edenler işaretlidir.

Bugün özlü bir proleter çekirdeğin burada oluşması için uğraşan bizler düne değin bunu yapamadık. Oportünizm, revizyonizm akımlarının etkisinden kurtulup, doğru devrimci yolda mücadeleye atılmak kolay olmadı. Bugün artık kolları sıvadık, girişiyoruz. Daha önceleri Avrupa Türk Toplumcular Federasyonu içinde siyasî mücadele verdik, revizyonizm ağır bastı. Federasyondaki arkadaşlarımızı revizyonizm konusunda aydınlatıp onlara doğru yolu gösterme görevimizi başaramadık. Çünkü biz de bir yere kadar «dünyamızdaki hâkim çelişki» konusunda uzlaşmacılığı yeğliyorduk.

Bu konuda bir özeleştiri yapacağız. Bu özeleştiri İsveç'teki grubun tümünü içine almayacak. Özeleştirimizi Türkiye'de **Proleter Devrimci Aydınlık**'a ve Almanya'daki **Proleter Devrimci Yıldız**'a göndereceğiz.

Saygılarla.

Erol Çurmak, Stockholm 18.3.1971

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK'IN CEVABI

Arkadaşlar,

Mektubunuz bizi sevindirdi. Proleter devrimci hareketimizin ülke çapında gelişmesiyle birlikte yurt dışındaki proleter devrimci toplulukların da gelişmesi, hareketimizin doğru yolda olduğunun bir işaretidir.

Bugüne kadar hepimiz hatalar yaptık. Hatasız bir devrimci olamaz. Önemli olan hatalarımızdan gerekli dersleri çıkarmak ve bunları düzeltmektir. Proleter devrimci hareketimizin yayın organlarına grubunuzun özeleştirisini yollayacağınızı söylüyorsunuz; bu mutlaka gereklidir. Proletaryanın devrimci siyaseti bize şunu emreder:

«Geçmişte size karşı çıkmış olsalar bile, yola gelmez olanlar dışında, içtenlikle özeleştirisini yapanlarla birleşiniz.»

Bu devrimci siyaset, Başkan Mao'nun bizzat başlatıp yönettiği ve zafere ulaştırdığı Büyük Proleter Kültür Devriminin bir siyasetidir. Proleter Devrimci hareketimiz de bu devrimci siyasete sadıktır ve bunu uygulamaktadır. Göndereceğiniz özeleştiriniz bu bakımdan, sizlerin ülkemizdeki proleter devrimci hareketle birleşmesinin bir başlangıcı ve ilk adımı olacaktır. Sağlam temeller üzerinden hareket edilirse, doğru bir yol izlemek kolaylaşır. Hareketimizin temeli Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesidir. Birliğimiz bu temelde bir birlik olmalıdır. Bu bakımdan iki noktaya dikkatinizi çekmek isteriz.

Birincisi, içtenlikle yapacağınız özeleştiride taklitçiliğe kaçmamanız ve yaratıcı olmanızdır. Lenin'in öğütlediği gibi, hatalarımız karşısındaki tutumumuz bizim ciddi olup olmadığımızı, proletaryaya ve emekçi yığınlarına karşı görevimizi gerçekten yerine getirip getirmediğimizin en önemli ve güvenilir ölçülerinden biridir. Hatalarımızı açıkça tesbit etmek, sebeplerini arayıp bulmak, bu hatalara sebep olan durumu tahlil etmek; hataları düzeltme yollarını dikkatle incelemek ve arayıp bulmak. İşte ciddi bir hareketin işaretleri bunlardır. Ciddi bir hareket hem kendi içindeki görevlerini hem de proleteryaya ve emekçi yığınlarına karşı görevlerini işte böyle yerine getirebilir.

Arkadaşlar, Lenin'in bu öğütlerine sadık kalarak özeleştirinizi yapınız. Yasak savarcasına ya da gösterişçi, taklitçi bir özeleştiri amacına hizmet etmez, lâfta kalır. Bize ve dâvamıza yararlı olamaz. Başlıca hatalarınızı hareketimizin bugün ulaştığı seviyeye uygun olarak araştırınız. Bunların hangi tarihi ve sosyal şartlarda ortaya çıktığını tesbit ediniz. Bunları düzeltme yollarını araştırınız. Lenin, Stalin ve Başkan Mao'nun eleştiri — özeleştiri konusundaki sözleri hepimize ışık tutmalıdır. Eğer böyle davranılırsa hem hatalarımızı düzeltme yoluna gitmiş olacağız, hem de hâlâ oportünist ve revizyonist akımlarının etkisindeki samimi unsurlara yardımcı olacağız. Elbette ki bu, proletarya ve emekçi yığınlarına olan görevimizin yerine getirilmesi demektir.

Yukarıda belirttiğimiz gibi böyle yapılan bir özeleştiri proleter devrimci hareketimizle birleşmenin ilk ve sağlam bir adımı olacaktır. Bundan sonraki adımımız ise işaret edeceğimiz ikinci noktadır. Bu; yapılan özeleştiriye uygun yolun tutulmasıdır. Yani, sözlerimizin uygulama safhasına geçirilmesidir.

Nerede olursak olalım, ister ülkemizde, ister yurt dışında, halkımıza yapacağımız görevler vardır. Mücadeleyi her yerde canla başla sürdürmeliyiz. Bizler, Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesi temeli üzerinde devrimci bir birlik istiyoruz. Bu birliğimiz ancak, ortak bir mücadele içinde kurulabilir ve gelişebilir. Bundan böyle ortaya çıkacak hatalarımızı eleştiri — özeleştiri yöntemini doğru uygulayarak birlikte yeneceğiz.

Gerçekleştireceğimiz böylesine devrimci, mücadeleci bir birlik, şüphesiz proleter devrimci harekete güç katacaktır. Halkımızın devrimci mücadelesine yararlı olacaktır.

Mektubunuzda «Devrim İçin Ölenlerin Yakınlarına Yardım» kampanyası açtığınızı ve topladığınız parayı gönderdiğinizi yazıyorsunuz. Bugüne kadar sayıları onlarla ifade edilen devrim şehitleri verdik. Bu yardımınızı tümünün yakınlarına ulaştırmamız mümkün olmayacak. İçlerinden buna en çok ihtiyacı olanı tesbit edip, emanetinizi ona teslim edeceğiz. Bunu size ayrıca bildiririz. Verilen arkadaşlar da size bildirirler.

Arkadaşlar, devrim için ölenlerin yakınlarına yardım amacıyla açtığınız kampanya şüphesiz ki güzel bir harekettir. Bizler, devrim için canlarını severek feda eden arkadaşlarımızın ailelerinin derin acılarını böylece maddi ve manevî bakımdan paylaşmış olacağız. İşin maddi yanından manevî yanı daha ğumuzu gösterir. Saflarımızda kıymetlidir. Devrim için ölenlerin aileleriyle dayanışma içinde oldudevrimci kardeşlik, yardımlaşma ve birliğin güzel bir örneğidir. Bu bakımdan kampanyanız bütün proleter devrimcilere iyi bir örnektir. Hepinizi içtenlikle kutlarız.

Fakat arkadaşlar, bu güzel davranışınızla birlikte şunu gözden ırak tutmayınız : Ölenler, halk için dövüştüler. Onlar, ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın devrimci iktidarı için mücadelede gerektiğinde kanlarını akıtarak, ölüme severek gittiler. **«Mücadele olan her yerde fedakârlık vardır ve fedakârlık olmaksızın mücadele başarıya ulaşamaz.»** Devrim için ölüme seve seve gitmek; işte bu, fedakârlıkların en yücesidir. Şehitlerimizin bu fedakârlıkları hepimize örnek olmalıdır. Onların nerede nasıl öldükleri önemli değildir. Birçoğu halk düşmanlarının, faşistlerin, polislerin kahpece tertipleri, tuzaklarıyla arkadan vurularak öldürüldüler. Ama hepsi de halk düşmanları tarafından öldürüldü. Hepsi halk için dövüştüler ve devrim için öldüler. Bizler de halk için dövüşerek, fedakârca çalışarak, gerektiğinde ölümü hiçe sayarak, devrim için bıkıp usanmadan, yılmadan çalışırsak, kaderimizi işçilerle, köylülerle ve geniş halk yığınlarıyla, bir kelimeyle devrimle birleştirirsek, görevimizi esas o zaman hakkıyla yapacağız.

Devrimin çıkarlarını her zaman kişisel çıkarlarımızdan üstün tutarak hareket etmeliyiz.

Arkadaşlar, bundan böyle açacağınız her yardım kampanyasını hareketimizin ihtiyaçlarına yöneltiniz. Yayın organlarımızda açılan kampanyalara katılınız.

Halkımızın düşmanları, emperyalistler ve bütün gericiler güçsüzdürler. Eninde sonunda onlar yenilmeye ve yok olmaya mahkûmdurlar. Dünya halklarının mücadelesi onları yerle bir edecektir. Ama bugün için ülkemizde hâkimiyetlerini sürdürmektedirler ve ayaktadırlar. Halk düşmanlarını yenmek için, devrimciler bütün güçlerini devrimci hareket için seferber etmelidirler. Eğer böyle yaparsak, devrimin o muazzam ve yenilmez gücünü; işçileri, köylüleri, ve milyonlarca halk kitlelerini seferber edebiliriz. Eğer böyle yaparsak, devrim için ölen şehitlerimizin yolundan ilerleyeceğiz, halkımıza karşı olan görevlerimizi yerine getirebileceğiz.

İsveç'teki grubunuzla sarsılmaz bir temel üzerinde ve halkımızın devrimci mücadelesinin ateşinde çelikleşecek bir birlik için çalışalım.

Devrimci selâmlar.

HALKIMIZIN MÜCADELESİNİ GELİŞTİRME VE BAŞARIYA ULAŞTIRMA YOLUNDA BÜTÜN ÇALIŞMALARIMIZDA DAHA DİSİPLİNLİ OLALIM

Arkadaşlar, milliyetçi ve revizyonist görüşlerle mücadele için cesaretle ileriye atıldığımız dönemden bu yana, yüce Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesini kavramada ileri adımlar attık. Bütün oportünist ve revizyonist görüşlere karşı yılmadan mücadele ettik.

Sınıf mücadelesinin sertleştiği dönemlerde Marksist — Leninist ilkelere sıkı sıkıya sadık kaldık. Halkımızın menfaatlerini cesaretle savunduk. Gerçek kahramanın kitleler olduğunun ve devrimin kitlelerin eseri olacağının bilincinde, işçi ve köylü yığınlarının içindeki çalışmalarımıza hız verdik. Devrimci düşünceyi kitlelere ulaştırmada, kitlelerle kaynaşmada ve kitle silâhımız «İŞÇİ — KÖYLÜ» yü yaymada başarılar elde ettik.

Fakat bütün bu başarılı çalışmalarımıza rağmen disiplinsiz davranışlar önemli ölçüde varlığını sürdürmede ve bu disiplinsiz davranışlar çalışmalarımızı aksatmakta, siyasi hareketimize de ciddi zararlar vermektedir.

Saflarımızdaki disiplinsiz davranışlar şunlardır :

1 — Uluorta eleştiri yapmak : Eleştirilerin sorumlu arkadaşlara yapılması gerekirken her yerde herkesin yanında ve zamansız eleştiri yapmak.

2 — Verdiği sözü yerine getirmemek.

3 — Toplantılara gelmeme veya geç gelme.

4 — Sorumluların verdiği görevleri kabul etmeme veya tartışma konusu yapma.

5 — Arkadaşlarına veya başkalarına karşı kaba davranma.

6 — Gevezelik ve espiri düşkünlüğü : Bol bol espri yapma. Arkadaşlarımızın herhangi bir davranışını veya herhangi bir sözünü ele alıp onu espri haline getirmek.

7 — İntizamsızlık, istikrarsızlık : Belli bir dönemde sıkı bir şekilde çalışma sonra çalışmalardan uzaklaşma, canı istediği zaman çalışma veya gerektiği gibi çalışmama.

8 — Memur zihniyeti ile hareket etme: Verilen görevin amacını anlamadan ve önemini kavramadan işe koyulma, karşısına çıkan bir engeli aşmaya çalışmak yerine, görevi yapmaktan vazgeçmek. Başarısızlıktan kendini değil daima başkalarını sorumlu tutmak.

9 — Bazı görevleri küçümsemek : Büroları temizlemeyi, gazete satmayı, dergi postalamayı, gazete postalamayı vb...

Saflarımızdaki hastalık sınıfsaldır ve bizler halkımızın çektiği acıları yüreğinde duyan, halkımızın mücadelesine önderlik etmeye çalışan proleter devrimcileri olarak bu hastalığın kökünü kurutmak zorundayız. Elbetteki bunun en etkili yolu kitle çalışmalarına aktif bir şekilde katılmak, kitlelerle kaynaşmak ve kitlelerin içinde erimektir.

Bütün arkadaslar işçi ve köylü kitleleri arasındaki çalışmaları hızlandırmalı, çalışmalar sırasındaki disiplinsiz davranışlarla sabırlı ve kararlı bir mücadeleye girmelidirler. Saflarımızdaki disiplinsizliğe karşı açtığımız mücadele kampanyasına yaratıcı bir şekilde katılmalıdırlar. Kampanya şu şekilde yürütülmelidir :

1 — Disiplin meselesi ile ilgili eğitim çalışmaları yapılmalı, Başkan Mao'nun disiplin ve liberalizmle mücadele hakkındaki sözleri topluca ve devamlı okunmalıdır.

2 — Bütün kurullar ve arkadaşlar bilinçli bir şekilde disiplinli çalışmalarıyla diğer kurul ve arkadaşlara örnek olmalıdırlar.

3 — Üst kademeler alt kademeleri, arkadaşlar birbirlerini sıkıca denetlemeli disiplinsiz davranışlara müsaade etmemelidirler.

4 — Önemli disiplinsiz davranışların yapılması halinde bütün arkadaşlar toplanıp hata yapan arkadaşı kitle eleştirisine tâbi tutmalıdırlar.

Arkadaşlar! Başkan Mao partinin disiplin kurallarını şöyle belirtiyor :

1 — Kişi örgütü tâbi olur.

2 — Azınlık çoğunluğa tâbi olur.

3 — Alt kademe üst kademeye tâbi olur.

4 — Partinin bütünü merkez komitesine tâbi olur. Ve yine Başkan Mao üç büyük disiplin ilkesinden birincisinde «Bütün hareketlerinizde emirlere itaat ediniz» diyor. Bazı arkadaşlar, «Biz bir parti değiliz bu disiplin kurallarına ancak bir parti içinde uyulabilir» demektedirler. Bizim bir parti olmadığımız doğrudur. Fakat bu kurallara uymamızın zorunlu olmadığı acaba doğru mudur?

Elbette hayır! Her devrimci çalışma belli bir disiplin içinde yürü ülebilir. Çünkü kitleler ancak ciddi ve disiplinli bir çalışmaya eüven duyarlar.

Bu arkadaşlar şunu iyice bilmelidirler: Proletarya partisi gökten zembille inmez. Proletarya partisi, proleter devrimcilerinin disiplinli, fedakâr ve kararlı çalışmaları sonucunda kurulur. Şimdiden disiplinli çalışmayı kendine ilke edinmeyen kimseler, proletarya partisinden söz ederken daha dikkatli olmalıdırlar.

Arkadaşlar bu kampanyayı yürütürken eleştiri yöntemlerine de çok dikkat etmelidirler, disiplinsiz davranışlarını gördükleri arkadaşlarını zamanında ikaz etmelidirler, eleştirilerini küçük kusurlar üzerine yoğunlaştırmamaya dikkat etmelidirler. Ve yine hataları ortaya çıkarıp kusurları eleştirirken bir hastayı tedavi eden doktorun benimsediği amacın aynını izlemelidirler. Hata yapan arkadaşları kurtarmak için tedavi etmelidirler.

Başkan Mao, «Dünyada gerçekten değer taşıyan şey ciddiyettir» diyor.

Başkan Mao'nun eserlerini sürekli okuyalım.

Halkımıza lâyık savaşcılar olmak için var gücümüzle çalışalım.

Saflarımızda küçük burjuva bireyciliğini, başıbozukluğu yıkalım. Örgütlü ve disiplinli çalışmayı kuralım.

İŞÇİ — KÖYLÜ İSTANBUL YAZI KURULU

Haftalık dergi * Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Omer Ozerturgut * Yönetim Yeri ve Yazışma Adresi : Adakale Sokak 28/1, Kızılay — Ankara * Dizgi — Baskı : Ulusal Basımevi * İstanbul Temsilciliği: Sekbanbaşı Sok. Manolya Pasajı No: 3 Beyazıt * İzmir Temsilciliği: 900, Sok. Gönen İşhanı Kat 5 * Alibeyköy Temsilciliği: Kemerburgaz Caddesi 54 * Berlin Temsilciliği : 1 Berlin 12, Schillerstrasse 64 * Münih Temsilciliği : 8 München 19, Orfftrasse * ABONE ŞARTLARI : Yıllık 40, Altı Aylık 20 TL; Avrupa ve Orta Doğu : Yıllık 90. Altı Aylık 45; Diğer Ülkeler : Yıllık 150, Altı Aylık 75 TL * İlân Şartları : Santimi 20 TL. Yayın İlânları indirimlidir * Banka Hesap No.: Ziraat Bankası, Kızılay Şubesi 641 268 * İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi 34 * Ankara Dağıtımı : Ankara Umum Gazete Bayileri Kooperatifi, Ulus * Ege Dağıtımı : Orhan Özşişman, 452 Sokak 5, İzmir.

Basılış tarihi : 10 Nisan 1971